

Szűcs F. Ágnes

ELJÁTSZOTT ESÉLYEK

 Publio

Eljátszott esélyek

Szűcs F. Ágnes

2015

Publio kiadó

Minden jog fenntartva!

1. Fejezet

- - Ne! Kérlek, ne bánts!- riadt fel sikoltozva álmából a lány. Pár percbe tellett, mire felfogta, hogy nincs baj. A saját szobájában van, a saját ágyában. Ez csak egy újabb rémálom. Mint minden este...

A szíve még most is hangosan zakatolt, és az egész teste verejtékben úszott. Az órájára nézett. Hajnali négy óra van. Teljesen felőrli az idegeit ez a sok átforgolódott éjszaka. Két éve... két teljes éve gyászol, és próbálja hibernálva túlélni a napokat. Mert egyik sem hoz enyhülést. De ez már a vegetálásnál is rosszabb. Nem mer lefeküdni, mert tudja, hogy az éjszaka sötét démonai rátalálnak, és kifulladásig marcangolják majd a lelkét. Ahogy most is.

Már nem tudja, mi fáj jobban. Az, hogy a rémálmoknak köszönhetően újra átéli a múltat? Vagy a jelen, amelyben nyoma sincs a mindig mosolygó lényének? Egy olyan üres jelen, amelyben már nyoma sincs az életnek.

Két éve meghalt minden, amit szeretett, és amit gyűlölt is egyben. Nem maradt semmi. Teljesen kiégve érzi magát. Üresnek. A lelke egy sötét barlangban bolyong. Olyanban, ami teljesen a föld alatt van, és amiben nincs sehol semmi fény. Nem jelenik meg még egy halvány fénycsóva sem. Elveszett. Igen, már elmondhatja magáról, hogy elveszett emberré vált. Nincsenek már kislányos rózsaszínű álmok, nincsenek tervek... Két éve meghalt minden.

Szomorúan lépett az ablakhoz. A tavasz első napjaiban, amikor lassan kezd felszállni a köd, és kezd újraéledni minden, ő továbbra is egy jégtömb belsejében érzi magát. Átfagyva. Belülről átfagyva. Már nem hisz benne, hogy lesz a napnak olyan melegítő sugara, amelyik felolvaszthatná benne ezt a jeges állapotot.

Gyászol mindent. Gyászolja a szerelmét, a boldogságát, a terveit. Mindent, amitől ő Sümeghy Márta egy egészt alkotott. Mára csak apró darabok maradtak, és ő belefűlt a múltjába. Laci... Idézte fel maga előtt a fiú szelíd arcát. Amikor még szelíd volt, és amikor még a hatalmas terveivel meg akarta váltani a világot. Mindketten erről álmodoztak. Ő, mint kezdő újságíró, Laci pedig tehetséges fotósként. Ha mindaz igaz lett volna! Sóhajtott fel keserűen.

Soha nem hitte, hogy bántani fogja az, akit ő mindennél jobban szeret. A veszekedések, a pofonok és az ütések nyomai most hirtelen lázasan lüktettek a testén és a lelkében. Amellett az ember mellett, aki mellett el akarta érni az álmait, egy sivár és kegyetlen világba zuhant. Hányszor könyörgött Lacinak, hogy álljon le a kábítószerrel? Hány be nem tartott ígéretet kapott? Majd, amikor már ígéretnek sem voltak, jöttek a pofonok, aztán a kétségbeesett bocsánatkérések. Igazi mókuserék volt. Amikor ki akart szállni a kapcsolatból, Laci mindig előhúzta valahonnan a jobbik, szerethető énjét. És ez hatott. Sajnos mindig rövid csak ideig tartott..

Amikor a fiú először kevert drogot az ő italába, és másnapig ájult módjára feküdt a férfi lakásán, nem is tudta elképzelni, mit műveltek vele a barátai. De nem is mert belegondolni. Egy kis ideig abban bízott, hogy Laci nem hagyná, hogy bántsák. De akkorra már a fiú annyira a rabja lett a kábítószer okozta szenvedélynek, hogy a mámoros pillanatokban nem is érdekelte, mit művelnek Mártival a többiek.

Mártinak még most is felfordult a gyomra, amikor arra az estére gondolt. Végleg szakítani akart Lacival. Könyörgött, hogy engedje elmenni, de Laci akkor már nem volt magánál. Egyre többször és egyre korábban juttatta a szervezetébe a tudatmódosító szereket. Úgy összeverte a lányt, hogy az már felállni sem bírt. Amikor magához tért az ütések okozta fájdalomtól, kiszíjazva találta magát a fiú nappalijában. Hiába sikoltzott, senki nem szánta meg. Hiába ellenkezett, megszárták a vénáját. Hiába tiltakozott, az összes jó barát rámaszott.

Amikor hajnalban hazaért, az anyja kétségbeesett kérdésére csak annyit válaszolt, hogy nem tudja, hogyan szerezte a sérüléseit. Ha akkoriban az anyja nem lett volna mellette, biztosan meghalt volna. Hangosan zokogott a fürdőkádban, amíg az anyja megmosdatta, majd összeborulva várták a reggelt. Addigra már teljesen világos volt számára, hogy minden kapcsolatot le kell zárnia Lacival. Már nem kellett az anyjának hatnia rá. Az elkövetkező napokban alig vette fel a telefont, és nem hagyta el a házat. Jöttek a fenyegető telefonhívások, az újabb könyörgések, de Márti már nem engedett. Egészen az utolsó telefon estéjéig. Majdnem belehalt, amikor Laci elbúcsúzott tőle, és bejelentette, hogy túlادagolja magát. Mire a mentők kiértek már túl késő volt. Laci most az egyszert betartotta az ígéretét.

A temetésen Laci anyja elzavarta, mondván, hogy ő ölte meg a fiát. Azóta minden nap szüntelenül mardossa a bűntudat, amiért nem tehetett érte többet. Amíg a rabja nem lett annak az átkozott méregnek, szelíd és kedves természetű fiú volt, remek humorral és jó szívvel megáldva. Lassan pedig árnyéka lett önmagának. Végül teljesen a homályba vészett mindaz az érték, amit megtestesített.

Utána következtek az átvitt éjszakák, a gyógyszerek, a tabletták. Az anyja pedig mindent elkövetett, hogy megfékezze. Sikertelenül. Egészen addig, amíg félholtan össze nem esett az előszoba kövén. Csoda, hogy az anyja ép ésszel kibírta azt az időszakot. Összecsomagolta Márti ruháit és elvitte egy szanatóriumba, ahol hosszú hetekig meredt némán maga elé. Az ágyból sem szállt ki. Annyira legyengült, hogy már mesterségesen táplálták. Edit, az anyja akkor tört meg. Márti még mindig emlékszik az anyja zokogására, ahogy könyörög neki, hogy szedje össze magát, hogy akarjon tovább élni.

A szanatórium után hetekig ápolta otthon, míg fizikailag fel nem erősödött. De mindketten tudták, hogy a lelke még mindig haldoklik. Ennek már féléve. És ő minden nap csak annyira teszi ki a lábát a házból, amíg elmegy a temetőbe. Mert sehol nem tud megnyugodni. Úgy érzi, sehol nincs számára hely.

- - Nem akarok menni sehová!- jelentette ki határozottan Márta. Elege volt már a barátnője unszolásából. Hosszú hónapok óta próbálják Edittel együtt rávenni, hogy kimozduljon a lakásból.

Sem az anyja, sem Cintia nem értik meg, hogy neki nincs kedve ehhez. Ehhez sem, és semmi máshoz sem. Egyedül egyetlen helyre menne, de ott már volt ma is.

- - Hiába ellenkezel!- nevetett a barátnője.- Ma este, ha akarsz, ha nem, el kell hagynod a házat! Anyádnak vendége leszel!
- - És? Ki sem dugom majd az orromat a szobámból.
- - Lehetnél rá is tekintettel!- próbált tovább érvelni Cintia.
 - - Tudom, hogy rengeteg mindent köszönhetek neki.- bólintott a lány.- De kérlek, ne próbáld meg erővel rávenni valamire, amit nem akarok. Abból már volt elég részem az elmúlt években.
- - Márta!- ült le az ágya szélére Cintia.- Gyönyörű vagy és fiatal! Nem ülhetsz idebent egyfolytában. Kössünk egyességet!
- - Márta bajt szimatolok benne!- fújtatott Márta.
- - Eljössz ma velem szórakozni, és abban a pillanatban, amikor úgy érzed, elegendő van, én magam hozlak haza!
- - Egyáltalán nem jó ötlet!- csóválta a fejét elszántan a lány.
 - - Akkor fogd fel másképp!- erősködött tovább a barátnője.- Fogd fel úgy, hogy adsz anyádnak egy kis kimenőt estére. Tudod, milyen lázasan készülődik a vacsorára? Talán ez a fickó lesz az igazi! Mit akarsz, mit mondjon a lovagjának, ha megtudja, hogy a nagykorú, zombi lánya itthon van szombat este?
- - Elég annyit mondania, hogy a lánya egy zombi!
- - Márta!- nevette el magát Cintia.- Nyolcra érted jövök! És nem futamodhatsz meg! Megértetted?

~

Cintia betartotta az ígéretét. Egyetlen percet sem késett, ami nem volt rá jellemző. Azonban most mindent el akart követni annak érdekében, hogy a barátnője végre nyisson a világ felé. Márta még véletlenül sem volt hajlandó sminket tenni az arcára. De Cintia hamar megoldotta. Egy kis pirosító, leheletnyi szemfesték, szájfény, és már nem is tűnt annyira sápadtnak. Beletelt egy kis unszolásba, mire kiterelte a barátnőjét az ajtón.

A lokálhoz érve Márta még mindig kedvetlenül nézett maga elé. Ostoba ötlet volt, hagyni,

hogy Cintia rábeszélje erre az estére. Nincs kedve hozzá. Elég belegondolnia, hogy mennyi ember van odabent, és már zúgni kezd a feje. Ebből semmi jó nem sülni ki. Talán, ha folyamatosan duzzog, akkor barátnője hamarabb észbe kap, és hazaviszi.

- - Ne vágj már ilyen képet!- szólt rá Cintia.
- - Ígérd meg, hogy nem hajtod rám az elviselhetetlen férfiismerőseidet!
- - Azzal beszélgetsz, akivel csak akarsz!- nevetett Cintia.- Ígérem, vigyázok rád!
- - Ettől nem érzem nagyobb biztonságban magam.

Miután helyet foglaltak egy félreeső asztalnál, Mártit szorongás fogta el. Olyan régen volt emberek között, hogy már azt sem tudja, hogyan kell viselkedni. Zavarja a nagy nyüzsgés. Alig érkeztek meg, máris fáradtnak érezte magát. Cintianak be nem állt a szája. Mindenféle jelentéktelen ostobaságokról fecsegett. Márti csak akkor kapta fel a fejét, amikor barátnője végre elhallgatott.

Hát persze! Sóhajtott egyet. Cintia a tőle megszokott módon, akkor hallgat el, amikor meglát egy ismeretlen félistent. Abba az irányba nézett, ahol barátnője legeltette a szemeit. A bárpulznál ülő két férfi jókedvűen beszélgetett egymással. Az egyik magas, sötét hajú, feltűnően jóképű, a másik szőke, valamivel alacsonyabb, de a megjelenése cseppet sem törpült el a barátjé mellett.

- - Már meg is ittad? Hozok még egy kört.- állt fel az asztaltól Cintia.

Ez volt az estének az a pillanata, amikor Márti már tudta, hogy mostantól kezdve barátnőjét csak az érdekli, hogy megismerkedjen a két férfival. Alig telt el egy félóra, amióta ideértek, Cintia lassan megfeledkezik róla.

Mindegy! Állt fel egykedvűen az asztaltól. Kimegy a mosdóba, és ha Cintia még utána is a pult körül fog forgolódni, akkor ő észrevétlenül hazamegy. Hiszen nem is akart eljönni. Beigazolódott a sejtése. Amikor pár perccel később a pult irányába nézett. Cintia már a magasabbik férfival vihorászott. Ez remek! Gondolta lehangoltan magában.

- - Nem olyan elviselhetetlen, mint amilyennek tűnik.- jegyezte meg egy idegen férfihang Márti mögött.
 - Ha a barátnőmnek bejön ez a fennhéjázó stílus...- húzta el a száját Márti.- Bár neki minden stílus bejön, ha férfiről van szó.- tette hozzá kicsit halkabban. Még
- mindig haragudott Cintiaira, amiért ráerőltette ezt az estét. Azért kellett vele eljönnie, hogy végig nézze, kit szed fel? Ekkor eszmélt rá, hogy aki mellette áll, nem más, mint Cintia új hódolójának a barátja.
- - Iszol valamit?- kérdezte barátságosan a férfi.
- - Nem... Nem, köszönöm. Lassan mennem kell!
- - Ne tedd ezt velem! Ugyanúgy jártam, mint te. A barátom lekoptatott. Még túl korán van ahhoz, hogy hazamenjek. És ha ez nem lenne elég, én nem ismerek itt

- senkit. Szánj meg engem! Beszéljünk egy kicsit!- kérte szelíden az idegen.

- - Jó.- bólintott Márta hosszas vonakodás után. Semmi kedve nem volt idegenekkel társalogni, de ez a férfi valahogy más volt. Sugárzott belőle az erő. Az az erő, amit Márta már régen nem érzett magában.

- - Tehát mit kérsz?

- - Sör jó lesz.- válaszolta röviden a lány.

Amikor a férfi elment az italokért, eszébe jutott Edit. Bár az anyja nagyon örült neki, hogy végre szórakozni megy, arra kérte, hogy ne igyon túl sokat... Értette ő, miért aggódik az anyja. De ezzel az ártatlan mondatával is eszébe juttatta a történeteket, és összeszorult a gyomra. Már azt az egy sört is érzi a fejében, amit még Cintia vett. Több mint egy éve nem ivott alkoholt. Vigyáznia kell! Annál is inkább, mert az enyhe mámor hatására, ami a fejébe szállt, az idegen férfit fürkészi. Csak az itálnak tudható be, hogy megállapította, mennyire vonzó a külseje. Pár évvel idősebb is nála. Amit most pozitívumnak tud be. Szőke haja, és zöldes kék szeme valóban kellemes külsőt kölcsönöz neki. Laci óta most fordul elő először, hogy így néz egy férfira. Megörült? Pirult el zavarában.

- - Megvárattalak?- kérdezte a férfi, amikor visszatért a két üveggel a kezében.

- - Nem!- vajon milyen arcot vágott, amiből a férfi erre következtetett? Zavartan próbált mosolyt erőltetni az arcára.

- - El sem hiszed, mennyire örülök neki, hogy maradtál!- sóhajtott megkönnyebbülten a férfi.- Támaszthattam volna itt egyedül a fejemet!

- - Ezek szerint a barátaink egyformák.

- - Én már megszoktam Danitól. Nem tud egy nőnek sem ellenállni.

- - Cintia is ilyen, ha férfiakról van szó.

- - Akkor kíváncsi vagyok, mi sül ki ebből az egészből.- nézett a pult felé a férfi, majd gyorsan visszakapta a tekintetét Mártira. Úgy tűnt, amit most lát, jobban leköti. És valóban.

- - Szerintem ne várjuk meg a végét.- ezen mindketten jót mulattak. Könnyebb volt másokról beszélniük, mintsem magukról.

- - Attila.- nyújtotta a kezét a lány felé a férfi.

- - Márta.- a lány kezét fogta a férfival. Mintha áram rázta volna meg az érintés hatására. Gyorsan visszahúzta a kezét. Attila kézfogása erős volt, és tenyerének melegétől, Márta megborzongott.

- - És mivel foglalkozol kedves Márta, amikor épp nem a barátnődet kíséred el vadászatra?

- - Semmivel. Pillanatnyilag semmivel.- Márta rájött, hogy nem tud megfelelően válaszolni. Ahhoz, hogy Attila megértse, miért nem foglalkozik semmivel, mesélnie kellene neki. De ehhez sem kedve, sem ereje nincs.- Szabadúszó újságíró vagyok. Jelenleg nem dolgozom. És te? Gondolom, jóval érdekesebb életed van, mint nekem.
- - Ne hidd!- nevetett Attila.- Az életem munkával telik. Éjjel- nappal. Pár napja érkeztem haza, hogy kiereszem a gőzt.
- - Honnan?
- - Németországból. Ott élek. De a gyökereim itt vannak.
- - Mikor költöztetek el?- kérdezett tovább Márta. Így könnyebb. Attila nemsokára visszautazik Németországba. Soha nem találkoznak majd. És amíg egy újságíró tárgyilagos hangján kérdez, nem eshet baja. Amíg ő kérdez, neki nem kell felelnie.
- - Még gyerek voltam. Nemrég sikerült megvásárolnom egy birtokot. Imádok itt lenni.
- - Azt hiszem, egyedül vagy ezzel. Innen az emberek legszívesebben elmenekülnének.

Lassan Mártaiban oldódott a görcsös feszültség. Attila jó beszélgetőpartnernek bizonyult. És amikor mosolygott... Mártaival megfordult a világ. Ugyan ódzkodott egy kicsit, amikor a férfi felkérte táncolni, de abban a pillanatban úgy vélte, Attila közelében nem eshet semmi baja. Amikor azonban egymás mellett lépkedtek, zavarba jött. Attila keze a derekán pihent. Ő pedig nem mert a férfira nézni. Körbelengte a kölnijének fűszeres illata. Mikor tartotta őt ilyen gyengéden valaki? Már nem emlékszik rá. Az emlékeiben csak pofonok élnek, és az erőszakos, mindent maguknak követelő érintések.

Attila olyan más... Gondolkozott el Márta magában. Nem tudja, hogy férfi mikor váltott ki belőle hasonló érzéseket. Meg is lepi. De Attila közelében a teste és a zsigerei kezdenek életre kelni. Biztos riadt őzike látványát keltette, mert a férfi megfogta az állát, és lassan lehajolt hozzá.

- - Ne haragudj!- bontakozott ki Márta dobogó szívvel a férfi karjaiból. Sietve felkapta a kabátját az asztaluktól, és kirohant a lakázból.

Erős szorítást érzett a mellkasában. Egyszerre környékezte az ájulás és a sírógörcs. Erre ő nem képes. Nem tud normális életet élni. Már nem. Nem tud nem Lacira gondolni. Ez a férfi majdnem megcsókolta. Majdnem! És ő is akarta! Nagyon is akarta! Mi történik vele?

- - Várj!- szaladt utána Attila.- Valami rosszat tettem?
- - Nem!- fordította el a fejét Márta.- Én rontottam el! Tényleg ne haragudj.- most jön a legrosszabb. Az ideges szabadkozásával most még nagyobb bolondot csinál magából.
- - Nem értelek! Csak táncoltunk!

- - Figyelj!- próbálta rövidre zárni a lány ezt a kínos beszélgetést. - Sajnálom! Nem tudok viselkedni! Velem van a baj.
- - Teljesen összezavarsz!- nevette el magát a férfi.- Gyere, hazaviszlek!
- - Nem! Inkább sétálnék!- húzódott el Márta.- Ki kell szellőztetnem a fejemet.- és már jó pár lépésre volt tőle.
- - De...- kiabált utána Attila.- Látlak még?
- - Talán igen, talán nem.
- - Legalább a számodat add meg!
- - Keresd ki a telefonkönyvből!- kiabálta a távolból Márta.

Hiszen még a vezetéknevedet sem tudom. Mosolyodott el a férfi. Hiába, ez az ő formája. Mióta hazaérkezett ez az első értelmes nő, akivel találkozott. És ő is faképenél hagyja. Nemcsak értelmes... csinos... és valami oknál fogva titokzatos is. Sőhajtva ment vissza a lokálba. Odaintett a barátjának, és ő is útnak indult. Hosszú volt ez a nap. Ki kell pihennie magát. Nincs elemében. Mi sem bizonyítja jobban, hogy ez a lány visszautasította. Nincs hozzászokva a visszautasításhoz. A titokzatos idegen úgy tett, mintha nem egy ártatlan csókról lett volna szó. Mintha az akaratán kívül az ágyába akarta volna cipelni. Nem érti ezeket az itthoni nőket! Gyönyörűek és maradiak. Csak meg akarta csókolni. Egy csók azokra a formás, szépen ívelt ajkakra...

~

- - Ne! Laci, ne!- ébredt fel álmából sikoltozva Márta.

Tiszta verejtek volt, és úgy érezte, mintha a szíve a torkában dobogna. Ismét egy rémálom. Újabbán már a hányadik? Soha nem fog ettől az érzéstől megszabadulni? Amíg él, emészteni fogja?

Megint átélt mindent. A Lacival együtt töltött időt. És az utána következő valóságos pokollal felérő valóságot. Amikor megismerte a férfit, naiv és bolond szívvel vetette bele magát a kapcsolatba. Ha valaki, akkor azt mondja neki, hogy ez a szerelem olyan csúnyán fog végződni, hogy majdnem bele is hal, biztos bolondnak titulálta volna az illetőt. Egy olyan szerelem, mint az övék, amely olyan magas hőfokon lángolt, hogy felemésztette mindkettőjüket, nem érhetett volna így véget. De Laci halálával minden fel nem tett kérdés megválaszolatlan maradt. Minden akkor még ki nem gondolt, és el nem mondott szó, örökre néma maradt.

Csak a valóság volt, ami még két év távlatából is fáj. Még most is a fülében cseng a rengeteg veszekedés Laci drogfüggősége miatt, a megszámlálhatatlan ígéret, hogy elmegy elvonóra. Még most is érzi, ahogy beleszúrják a tűt a karjába, és az agya teljesen elkábul. De

ami még ettől is rosszabb, még most is elevenen dereng fel előtte az utolsó telefonbeszélgetésük, amikor a szerelme elbúcsúzott, és túladagolta magát. Soha nem fogja megbocsátani magának, hogy nem ért oda időben Laci lakására. Míg él, mardosni fogja a bűntudat, amiért nem tudta megváltoztatni a lehetetlent.

~

- - Elhúl a kávé!

Mártinak elakadt a lélegzete, amikor meghallotta a férfi hangját. Attila? Hogy talált rá? Zavartan emelte fel a fejét a könyv mögül. Lehetetlen! Tényleg ő az! Nyomban fülig vörösödött és a szíve gyorsabb ütemben kezdett verni.

- - Te?
- - Én.- mosolygott Attila.- Leülhetek?
- - Végül is... Igen.- Márta próbált mosolyt erőltetni az arcára, de rettenetesen zavarban volt. - Hogy kerülsz te ide?

- Szeretem az ilyen hangulatos kávézókat. Mit olvasol?- emelte fel a lány könyvét. Márta vissza akarta rántani. Nem akarta, hogy Attila megtalálja benne Laci fényképét, amit könyvjelzőként használt. De ebben a pillanatban Attila véletlenül ráborította a kávé.- Ne haragudj! De ügyetlen vagyok!

- - Hagyd csak!- marta ki a könyvet Márta a férfi kezéből, és megtörölgette, majd becsúszta a táskájába.
- - Tényleg ne haragudj! Fontos könyv volt? Veszek neked egy másikat.
- - Nem! Nem kell!
- - Nem így képzeltem el a második találkozást.- ismerte el a férfi szórakozottan.
- - Te második találkozásról képzelődtél magadban?- mosolygott Márta. Itt valami nem stimmel. Attila tudta, hol keresse.
- - Igen. Két teljes napja. Szerencsére volt segítségem. Remélem, nem veszed rossz néven, de puhatolóztam a barátnődnél.
- - Cintia!- kapott a fejéhez Márta.- Tudhattam volna! Nem tud nyugton ülni!- bár lelke legmélyén most örült, hogy Cintia árulkodott egy keveset.
- - Ne haragudj rá. Én erősködtem. Látnom kellett téged.
- - Miért?- Márta egyre jobban feszengett. Rég nem volt része hasonló beszélgetésben. Azt sem tudja, mit mondjon, vagy kérdezzen. Zavarban van. Még

- mindig, és egyre jobban.
- - Meg akarlak ismerni!
- - Merész vállalkozás.- jegyezte meg a lány.
- - Imádom a kihívásokat.- jelentette ki magabiztosan Attila.- Nos, Sümeghy Márta, ugye együtt kávézunk?
- - A tied már kiömlött.- nevette el magát a lány.
- - Akkor menjünk máshová! Benne vagy?

Márti nem értette magát. Gondolkodás nélkül bólintott. Az éjjel még álmatlanul forgolódott. Először, mert nem mert visszaaludni, nehogy folytatódjon a rémálom. Aztán eszébe jutott a titokzatos idegen. Attila... Soha nem látta ezt a férfit. Jó öt évvel lehet idősebb nála, jó megjelenésű, vonzó férfi. Ő mégis szilárdan elhatározta, hogy még az esélyt sem adja meg neki, hogy közelebb kerüljön hozzá. Nem akar ismerkedni, nem akarja ismét kiszolgáltatni a szívét. Most már ne bántsa senki! De legbelül attól félt, hogy ő nem érdemelhet meg egy ilyen férfit. Majd gyorsan elhessegette a gondolatait. Hiszen ez csak egy futó találkozás volt. Beszélgettek egy keveset, táncoltak... De az a tánc... ahogyan a férfi megérintette, életre keltette a testét. Évek óta először végre érezte, hogy él.

Minden kételye és aggodalma ellenére most a férfi mellett sétál. Mosolyog rá. Hallgatja a történeteit. Szó szerint csüng a szavain. Elég, hogy ránézzen, máris átmelegszik a lelke.

2. Fejezet

- - Figyelj csak!- ült le Dani a barátjával szembe egyik délután.- Már korábban is kérdezni akartam, hogy meddig maradsz?
- - Remélem, sokáig!- vigyorgott sokatmondóan Attila. Az elmúlt napokban gyakran találkozott Mártival. Ezek a találkozások feldobták.
- - Csak nem?- vonta fel a szemöldökét a férfi.- Márti? Alakul a dolog?- még soha nem látta barátját ennyire érdeklődni egy nő iránt.
- - Ne kérdezd így! Ő egy kedves teremtés. Nem illik bele a te háremedbe! A te barátnőid mindig olyan felszínesekek! De ez a lány olyan okos, olyan szép!- képzelte maga elé a férfi Márti arcát.- Van humora! Imádom a humorát!- lelkesedett tovább.
- - Nem olyan, mint a barátnője!- Dani nem tudta, hogyan rukkoljon elő, azzal, amit megtudott Cintiótól. Még most sem tudja elhinni, hogy ez a két ember véletlenül találkozott.
- - Látod!- állt fel Attila, hogy italt töltsön a barátjának.- Pontosan erről beszéltem.
- - Az már biztos, hogy különböznek! Cintia egyetlen este alatt elmesélte az életét. Neked miket mondott Márti a sajátjáról?
- - Mit tudom én! Engem nem érdekel a múltja! Engem ő érdekel.
- - Az jó.- bólintott Dani. Mély levegőt vett, és belekezdett a mondókájába.- Mennyire komoly ez nálad? Csak egy kis kaland, mielőtt visszamennél, vagy talán több?
- - Még csak most találkoztunk! Honnan tudjam? Különben is, te nem ügyvéd vagy? Miért akarsz elemezgetni? Mártival jól érzem magam! Fiatal és szép. Mi olyan furcsa benne?
- - Csak nem szeretném, ha jobban belebonyolódnál, mielőtt megismernéd.
- - Mit akarsz ezzel?- Attilának kezdett elege lenni ebből a beszélgetésből. Pont Dani akar jó tanácsokat osztani nőügyekben?
- - Egyáltalán tudod, mi volt az a nagy trauma az életében, ami miatt nem merészkedett emberek közé?
- - Mindannyiunknak vannak titkai! Mi bajod ezzel a lánnyal? Most már ki vele!- nézett Attila kíváncsian Danira.
- - Nekem nem sok.- vonta meg a vállát Dani.- De neked.... Szóval, a múlt este Cintia mondott ezt-azt róla. Tudtad, hogy volt egy nagy szerelme, aki túladagolásban

- halt meg?
- - Ne!- ült le Attila a heverőre. Érezte, amint elkezd forogni vele a világ. Ha Dani most tréfálkozni akar vele, nagyon meg fogja bánni!
- - Sajnos én már a nevét is tudom ennek az illetőnek.
- - Azt ne mondd, hogy... Kérlek, ne mondd, hogy ő és Laci!- a férfi arcából kiszökött a vér. Ha Dani most válaszképp bólintani fog, ő elájul.
- - De igen.- sóhajtott Dani.- Ő volt az öcséd szerelme.
- - Nem!- hajította Attila dühösen a poharát a földhöz, amely apró szilánkokra tört szét.- Az nem lehet!
- - Figyelj,- próbálta csitítani Attilát a barátja.- Ez már jó régen volt! És te nem ismered csak a történet egyik oldalát. Lehet, nem úgy állnak a dolgok, ahogyan te képzeled.
- - Az éppen elég! Az öcsém miatta lett öngyilkos! A szentségit!

Attila később sem bírt megnyugodni. Alig tudta felfogni, amiket a barátja mondott. Az utóbbi időben olyan kiégve érezte magát. Aztán jött Márti, és újra színt vitt az életébe. Tetszett neki a lány. Vonzódott hozzá. Most pedig kiderül, hogy ő nem más, mint az a könnyűvérű nő, aki tönkretette a testvére életét. Hogy akadhatott bele ugyanabba a lányba? Lüktetett az agya. Egy percre sem bírt leállni. Folyamatosan kattogott. Próbálta megérteni. De nem jutott előrébb. Laci sírjánál megesküdött, hogy felkeresi az öccse egykori kedvesét. Felkeresi, és mindent rázúdít majd.

~

A hallottak után Attilának estére már erős fejfájása volt. Idegesen forgatta a kezében a telefonját. Többször is tárcsázni akart. Felhívni Mártit, elmenni hozzá. A fejéhez vágni mindent, amit megtudott, és kegyetlenül lehordani mindennek, majd végül a két kezével megfojtani. Ezt kellene. Meg akarta találni azt a nőt, aki az öccsének annyi szenvedést okozott, aki miatt nem utazott el hozzá Németországba. Pedig akkor megmenthette volna az életét. Hány intézetet keresett fel mire megtalálta a legjobbat Lacinak? Ehhez képest a legédesebb álmából felébredve végighallgatta a telefonban, ahogy haldoklik. Először azt hitte, hogy Laci csak viccel, megjátssza magát. De nem! Minden igaz volt, és neki végig kellett hallgatnia, ahogy a testvére meghal. Az egyetlen testvére... Akit nem sokkal előtte ismert meg. Túl távol volt, lehetetlenség lett volna időben ideérnie. Mindezért pedig egyedül Márti a felelős!

De miért ő? Hogy lehet egy ilyen szelíd és kedves lány ennyire kegyetlen? Hogy tudta a halálba kergetni Lacit? Magába bolondította, majd eldobta! Minden esetre nem lehetett nehéz, hiszen ilyen kevés idő után, ő is a hatása alá került. Még most sem képes felfogni,

hogya az a lány, aki első látásra megtetszett neki, lenne az öccse gyilkosa.

Pedig így van! Ütött idegesen a falba az öklével. És ő ezt meg fogja bosszulni! Lehet Márta bármilyen szeretetreméltó, ő gyűlölni fogja, és addig fogja érzelmileg kínozni, amíg teljesen el nem hagyja magát!

Nők! Söhajtott ingerülten. Az biztos, hogy ő nem fog belebetegedni, úgy, mint Laci. Sőt! Egyenesen élvezni fogja a játékot. Mert ez a játék életre-halálra fog menni! Márta megbánja majd azt a napot is, amelyiken megszületett!

Miután kiürítette a poharát, tárcsázott. Nem Mártit hívta. Ezt a számot Dani barátjának köszönhetően már jó párszor feltárcsázta ittléte alatt. És ahogy máskor, most is rövidesen megérkezett a magas, telt keblű és ajkú, fekete hajú kívánatos nő. Ez kell neki! Míg pár nappal ezelőtt elhitte, hogy tud őszinte érzelmeket táplálni egy fiatal, tisztaszívű és nem utolsó sorban okos, és meglepően szép lány iránt, anélkül, hogy lenne bármiféle testi kapcsolat közöttük, mostanra világossá vált, hogy képtelen rá. Nem is akar. Mert minden hazugság. És ezentúl minden az is marad, és az lesz.

A csinos nő hamarosan elfeledtette vele a délután óta tartó, már- már az örület határait súroló dühöt és kiábrándultságot. De amint hajnalodott, hangos szívdobogásra riadt. Már egyedül volt a hotelszobában, és kezdődött minden előlről.

~

Attila egyre feszültebb lett. Mit tesz vele ez a lány? Még most is keresi a társaságát. Pedig már tudja, hogy ő tette tönkre az öccsét. Dühös rá. Néha úgy érzi, legszívesebben belenézne a szemébe, megmondaná az igazat, és jól megrázná. Máskor meg jön, hogy szembeköpjé magát, amiért belemegy egy ilyen játékba. Mágnesként vonzza magához ez a lány. Az este nem egyszer volt alkalma véletlenül megérinteni, azóta pedig folyamatosan azt lesi, hogy mikor csókolhatná meg. Érezni akarja az ízét a szájában. Ilyenkor egy rövid időre képes megfeledezni a testvére elvesztése miatti dühéről és fájdmáról.

- Hazaértem.- mondta Márta mosolyogva.

- Ez a megszokott forgatókönyv. A rendes fiú hazakíséri a még rendesebb lányt, majd az ajtónál elválnak.

- Talán be akarsz jönni?

- Be akarsz hívni?- villanyozta fel a férfit az ötlet.

- Miért? Bejönnél?- tette a kezét a kilincsre a lány.

- Még szép!- vágta rá gyorsan Attila, és magához húzta a lányt.

Mártinak ideje sem volt hátrálni. A férfi olyan hirtelen hajolt le az ajkaihoz, hogy már nem tudott előle elmenekülni. A csókja lágy volt, mégis követelőző. Megszédült, amikor kevéssel ezután elengedte.

- Jó éjszakát!- mondta szinte dadogva.

- Akkor nem hívsz be?

- - Még nem!- mosolygott Mártyi, és gyorsan becsukta maga után az ajtót.

Ettől a naptól kezdve minden nap találkoztak. Hosszú órákat töltöttek együtt. Moziba jártak, elmentek vacsorázni, nagyokat sétáltak. Attila kivétel nélkül minden este hazakísérte. Eljött az a nap is, amikor megismerte Editet. Anya és lánya ég és föld, tűz és víz. Egyáltalán nem hasonlítanak egymásra. Míg Mártyi lobbanékony természetű, Edit végtelenül nyugodt és türelmes. Hogy lehet egy ilyen kedves asszonynak ilyen számító lánya?

Szilárdan elhatározta, hogy folytatja a kis játékát. Tönkre fogja tenni Mártyit. De nem most... Az túl egyszerű lenne, és nem fájna annyira. Akkor teszi majd meg, amikor a lány nem is számítana rá. Amikor már annyira fog kötődni hozzá érzelmileg... Akkor végre majd kitálalhatja az igazságot, és szembeköpheti.

Azonban megnehezítette a dolgát, hogy amióta először megcsókolta, Mártyi mindig elhúzódozott. Néha hagyja, hogy megfogja a kezét, ha az utcán sétálnak. De többnyire annak is az a vége, hogy riadtan kikapja a kezét az övéből. Meg sem csókolta azóta. Pedig nem hiszi, hogy nem váltott ki érzelmeket a lányból. Néha elárulja a szeme, amikor lopva rápillant. Amikor hangosan és jóízűen felnevet. Amikor véletlenül egymáshoz érnek.

Mártyi csak húzza az időt. Legalábbis ő erre a megállapításra jutott. Biztos ez a bevett taktika! Nos, nála ez már nem fog bejönni! Ha húzni akarja az időt, csak rajta! Neki van elég, amióta átszervezte az életét. Rengeteg ideje van. Véghez fogja vinni a tervét.

~

- - Figyelj, - nevette el magát Attila egyik este, amikor hazakísérte Mártyit.- Nem kellene mindennap elfutnod előlem! Mondtam már, nem én vagyok a baltás gyilkos.
- - Tudom.- bólintott Mártyi.- Nem is futok, csak... Butaság az egész.- szabadkozott tovább.
- - Akkor gyere ide!- húzta magához Attila, hogy megcsókolja. De arra, ami ezután következett, nem számított. Mártyi elsápadt, majd lassan minden szín kiment az arcából. Reszketni kezdett a közelében, és mintha nem is a jelenben lenne, majdnem elájult.- Mártyi!- fogta meg a lányt, nehogy összezsugorodjon.
- - Bocsáss meg!- kérte a lány, és az arcán végig gördült egy könnycsepp. Évek óta nem csókolta meg így senki. Nem érhetett hozzá senki, most pedig retteg ettől a fajta érintéstől. Pedig akarja. Annyira akarja. Talán Cintiának van igaza. Ki kellene használnia azt a kis időt, amíg Attila itthon tartózkodik. Utána elutazik, de ő legalább megkapja, amire szüksége van belőle. De nem tudja megtenni.

- - Jól vagy?
- - Be kell mennem.- mondta gyenge hangon a lány. Próbálta elfordítani a kulcsot a zárban, de amikor Attila elengedte, ismét kiment az erő a lábából.
- - Várj!- vette el tőle a kulcsot Attila. Nem értett semmit. Miért csinál Márti olyan nagydolgot egy csókból? Miért tiltakozik ellene? Vagy ez a trükk, amivel felkelti a férfiak figyelmét?
- - Tényleg szégyellem magam.- kezdte bátortalanul Márti, amikor beértek a házba.- Ostobán viselkedtem. Gondolom, most inkább elmennél.
- - Eszemben sincs magadra hagyni, amikor ilyen állapotban vagy! Ül le és nyugodj meg.- ültette le Mártit a nappali heverőjére a férfi, majd mellésüppedt.
- - A titok csak annyi... Még nem volt erőm beszélni róla. De nemrég meghalt egy nagyon közeli ismerősöm. Ez meglehetősen megviselt.
- - Nagyon sajnálom.- közeli ismerős? Attila lelkében hatalmas viharok dúltak. Ennyit tud mondani Laciról? Csak ennyit?
- - Én szeretek veled lenni.- nézett Márti könnyes szemmel a férfira. - De még nem tudom, mit is akarok valójában.
- - Ez érthető, ha még nem vagy túl az illetőn.
- - Azt hiszem, nem is leszek.
- - Én nem erőltetek semmit. - ennyire elviselhetetlen a büntudat? Kérdezte gondolatban Attila. Azon kapta magát, hogy egyszerre két beszélgetést folytat. Az egyiket nyíltan és megértően, a másikat pedig magában és túlságosan is őszintén és dühösen.

Átkarolta Mártit. Így ültek már jó ideje némán, a nappali lámpájának gyenge fényénél. Attila nem tudta felfogni, mi történik körülötte. Hogy tud Márti ennyire jól színészkedni? Ha nem tudná, amit tud, akkor valóban elhinné, hogy a lány még mindig gyászolja a kedvesét. Az ő féltestvérét. Hihetetlen, hogy Márti még ebből is képes hasznot húzni.

- - Lassan ideje mennem.- nézett az órájára Attila.- Reggel korán indulok. Össze kell még csomagolnom.- a valóság persze nem ez. A valóság az, hogy amíg itt ücsörögve a karjaiban tartotta a lányt, és várta, hogy megnyugodjon, vele is történt valami. A vártnál is zaklatottabb lett. El kellett ismernie, hogy még mindig hatással van rá a lány. Amint a közelébe kerül, folyton pajzán gondolatok jutnak az eszébe. És ami ennél is rosszabb, ebben az állapotban látva Mártit, megesett rajta a szíve. El innen! Határozta el gyorsan, és felállt.

Amikor Márti kikísérte, tétován állt egyik lábáról a másikra. Nem tudta, hogyan kérdezze meg, hogy visszajön-e a férfi. Bárhogyan is fogalmazná meg, olyan bután hangzana. De ő akkor is tudni szeretné. Olyan hosszú idő után most megpróbált valakit közel engedni magához. Ez a jó pedig úgy tűnik nagyon is kevés ideig tartott.

- - Akkor jó utat kívánok!- mondta bátortalanul az ajtóban.

Tudta, az előbbi rosszulletével elszúrta mindent. Attila hanyatt-homlok menekül haza, és soha többé nem keresi. Miért is keresné?

- - Remélem, gördülékenyen megy majd.- bólintott elgondolkozva Attila. Feltéve, ha nem fog egész úton a lányon járni az esze.
- - Én csak azt akartam mondani...- tördelte idegesen az ujjait a lány.- Szóval, hogy esetleg, ha te is...- mit művelek? Kapott észbe hirtelen.- Felejtsd el!
- - Márti!- szelídült meg a férfi tekintete.- Visszajövök! És amint megérkeztem, felhívlak.
- - Rendben!- Márti szíve majd kiugrott a helyéről örömeiben. Ha Attila tudná, hogy mit tett vele! Neki köszönhetően újra van kedve kimenni az emberek közé. Mer nyitni feléjük. Egyszóval életre keltette őt.

Amikor a férfi elindult a márványlépcsőn lefelé, Márti hirtelen utána kiáltott. Mire Attila meglepetten visszafordult, a lány már ott is állt előtte mezítláb. Lábujjhegyre állt és szájon csókolta a férfit. Azonban a vártnál is hevesebb hatást váltott ki. Attila olyan szorosan karolta át, mintha ki akarná préselni belőle az utolsó szuszt is. És olyan szenvedélyesen viszonzta a csókot, hogy Márti elveszítette az egyensúlyát. Csüngött a férfi ajkán. A teste valóban életre kelt, mert ebben a pillanatban azt kívánta, bár ne ez lenne az utolsó csókjuk, és bár örökké tartana.

~

Lassan eltelt a két hét. Attila visszaérkezett. Igaz, mostanra már teljesen összezavarodott. Azt ígérte Mártinak, hogy ha visszajön, felhívja. Ígérte... Úgy ment el, hogy elhatározta, soha többé nem keresi ezt a lányt. Miért tenné? Meg akarta találni Laci nagyszerelmét. Megtalálta. De cseppet sem érzi jobban magát. Ennek a lánynak akarta a képébe olvasni, hogy a halálba kergette a testvérét. Mégsem tette meg. Egy hónap ismeretség után sem volt hozzá ereje. Húzni akarta az időt. Valami oknál fogva többet látott Mártiban, mint Laci szerelmét.

Az első napokban szilárdan tartotta magát. Nem jelentkezett. De folyton azon kapta magát, hogy rágondol. Milyen játékot űz vele a sors? Pont az a lány kelti fel az érdeklődését, akit gyűlölni akar? Gyűlölni... Milyen könnyű kimondani, de érezni... Valósággal megbabonázza Márti. Néha azon gondolkozik, hogy lehetetlen, hogy ez a tiszta tekintetű, kedves lány okozta volna a testvére halálát.

De pár nap múlva nem bírta már tovább. Minden gyűlöletén vagy annak vélt érzésén túl, látni akarta őt. Estére beszéltek meg találkozót. Akarata ellenére is nagyot dobbant a szíve, amikor meglátta Mártit. A lány mosolygott, boldog volt, és... gyönyörű. És csak nehezítette a

dolgát, hogy Márta nem ugrott azonnal a nyakába. Meghagyta neki a kezdeményezést. De ő óvatosságból, csak egy apró csókot lehelt az arcára. Pedig egész este az ajkait nézte. Még mindig emlékezett a pár héttel ezelőtti felkavaró csókra. Ennyi évesen fel tudja kavarni egy csók? Nevetségesnek érezte magát. Később pedig akasztani való bolondnak, amiért hagyta, hogy a lány megnézze a szállodai lakosztályát. Amíg Márta végignézett minden helységet, ő azon gondolkodott, hogy nem tudja elképzelni, hogy fogja majd visszafogni magát, ha Márta maradni akarna.

Pedig Márta semmi mást nem akart, csak megnézni, hol és milyen körülmények között él a férfi. Kicsit meglepték a luxuskörülmények. Aki megengedhet magának ekkora fényűzést, mit akar tőle? Vajon eliheti, hogy tényleg belecsöppent egy mesébe, és az ő igazi királyfia itt áll előtte? Nem mert ilyesmiben reménykedni. Egyszerűen csak élvezte, hogy mennyire felszabadultan tud a férfi közelében viselkedni. Bárhogy is alakuljon a jövőben a kettejük kapcsolata, ő egy életen át hálás lesz neki, amiért tudtán kívül visszahozta az életbe.

- - Kérsz valamit inni?- nyelt egy nagyot a férfi, amikor újra végignézett Mártin.
- - Nem.- mosolyogta el magát Márta.- Biztos fáradt lehetsz. Csak látni akartam, hol laksz.
 - - És?- tárta szét a karját Attila.- Mit szólsz a látottakhoz? Megijeszt vagy tűzbe hoz?- persze, hogy látni akartad! Tette hozzá gúnyosan magában. Tudnod kellett, hogy nem egy jöttment kis csóró vagyok! Mostantól bevetheted a remek színésznői tehetségedet, hogy elcsavard a fejem! Te kis boszorkány!
- - Számomra ez túl sok.- vallotta be őszintén Márta.- Nekem elég lenne egy csendes kis zug a számítógéppel.
- - Talán írtál mostanában valamit?
- - Nem. Két éve egy ártatlan sort sem...

Egy pillanatra fagyos lett a hangulat. Márta úgy döntött, rövidre zárja a beszélgetést. Nem akar a múltjáról beszélni. Még a legszerelmesebb férfinak is sok lenne elfogadni mindazt, amit ő átélt. Szándékosan nem kérdezte Attilát a múltjáról, így neki sem kell beszélnie a sajátjáról.

- - Késő van.- mosolyodott el, és elindult az ajtó felé.- Hazamegyek.
- - Már megint hova futsz?- nyúlt utána Attila, és maga felé fordította.

Mielőtt Márta bármit is válaszolhatott volna, a férfi megcsókolta. Most jött csak rá, mennyire akarta már ezt. Nem tudott magának parancsolni. Érezni akarta ezt a női testet. Szorított az ölelésén. Nem hagyott Mártinak menekülési utat. Az pedig csak jobban az eszt vette, ahogy a lány levegő után kapkodott a karjaiban. Türelmetlenül, de mégis gyengéden végig simogatta a lány testét a vékony ruhadarabon keresztül.

Márta ocsúdott fel elsőnek. Ami annak volt köszönhető, hogy az esze időközben újra figyelmeztette, hogy az utolsó ember, aki így tarthatta őt, az Laci volt. De a szíve

folyamatosan könyörgött az újabb kényeztetésért. Ám az esze nyert.

- - Hazamegyek.- mondta kipirult arccal, amikor Attila elengedte. Megigazította a ruháját, és nemsokára távozott.

Attila kővé dermedten állt. Mit művelt az előbb? Eszelős módjára majdnem letépte róla a ruhát. És onnantól kezdve nem állíthatta volna meg semmi. Bosszúsan simította hátra a haját. Ez nem mehet így tovább. Valamit tennie kell, hogy ne gyengüljön el folyton.

Félórával később már egy üveg konyakkal a kezében ült a heverőn. Az öccse fényképét nézegette. Szerette ezt a képet. Ez volt az első közös kép róluk. Laci a tőle megszokott módon grimaszolt, míg ő boldogan ölelte át az öccse vállát. Úgy érzi, mindazzal, amit tesz, cserbenhagyja Lacit. Ijesztően tört rá a felismerés, hogy már akkor is izgalmasnak találta Mártit, amíg meg nem ismerte a titkát. Dani is kinevette, amiért ennyire érdeklődött iránta. Pedig semmi közös nincs bennük. Csak ez az egy... Így vagy úgy... Laci emléke.

Soha nem tartotta sokra az újságírókat. Mindig is naplopóknak tartotta őket, akik kiéhezett hiénaként vetik magukat egy új sztorira, függetlenül attól, hogy ki annak az alanya. Legyen politikus, vagy magánember, aki épp elvesztette a házat, vagy vétkezett a törvény ellen, vagy tragikusan elveszített valakit. Ahogy ő is... De talán ez volt, ami összekötötte Lacit és Mártit. Két művészlélek... Míg ő kétkezi munkával keresi a kenyerét, folyamatosan úton van azért, hogy fenntartsa magát, hogy az anyjának ne kelljen nélkülöznie, hogy visszafizethesse az apja adósságait, mások álmodozva tengetik az életüket.

Márti fiatal és első látszatra teljesen ártatlan. Már-már angyalian naiv. Vagy talán ő végezte volna olyan jól a dolgát, hogy lassan sikerül magába bolondítania? A lánnyal ellentétben, ő már látott és érzett eleget. Most mégis elgyengült. Kívánta... Ez a legszörnyűbb! Hajította az üres üveget a szoba sarkába. Akarja ezt a nőt, közben pedig gyűlöli. Milyen ördögi kör ez? Büntudata van az öccse miatt, mégis, ha visszaforgathatná az időt, nem engedné Mártit elmenni.

Lassan már azon kapta magát, hogy jó pár vázában és díszen kárt tett. A szobája úgy nézett ki, mint ahol tornádó söpört végig. Szilánkok és törmelékek mindenhol. És ettől sem nyugodott meg. Összetörhetné az egész szobát, porig rombolhatná a szalldót, a lelke nem lenne könnyebb.

~

Az elkövetkező napokban Márti teljesen kivirult. Az anyja nem győzött eleget hálálkodni az Istennek, amiért a lánya végre egyenesbe jött. Mindig is úgy gondolta, hogy csak egy kedves és türelmes férfi tudja majd Mártit kirángatni a depresszióból. De amikor korábban felvetette a lányának, hogy ideje lenne végre megint társaságba járnia és ismerkednie, Márti dühösen kiabálva szakította félbe a beszélgetést. Nem is remélte, hogy a közeljövőben betoppan valaki a lánya életébe, aki ilyen hatással lesz rá.

Kedvelte Attilát. Érett férfi volt, megfontolt, és mindig tudta, mit akar. Az, hogy jó módú volt, elsősre mellékes volt. A legfontosabb az volt, hogy Márty teljesen megváltozott. Többször maradt náluk a férfi vacsorára. Edit pedig boldogan nyugtázta, hogy szerencsére Attila nem álmodozó, költekező típus. Mindenre megvan a pénze, amit akar, és mindig megszerzi, amit akar. Erős egyéniség, és a lányának most pont ilyen társra van szüksége.

Márti eltűnődve nézegette magát az előszobában levő tükörben. Hetek óta eltűntek a rémálmok, végig alussza az éjszakákat. Testileg és szellemileg is kipihent. És meg is látszik rajta. Vajon Attilának is tetszeni fog? Amióta megtudta, hogy ma vacsorázni mennek, folyamatosan azon volt, hogy a legjobb formáját hozza. Az utóbbi időben nem kis összeget költött el ruhákra a tartalékaiból. Azóta sem keresett fel egyetlen szerkesztőseget sem. Még nem tud írni. Még nem... De egyszer talán... Ha Attila komolyan gondolja a kettejük kapcsolatát, akkor talán idővel eljön az írásnak is az ideje.

- - Már készen vagy?- mosolygott a lányára Edit.
- - Nem túl kihívó ez a ruha?- nézett Márty tanácstalanul az anyjára.- Talán az lesz a legjobb, ha átöltözöm.
- - Ne! Isten ments!- nevetett az asszony.- Tökéletesen áll rajtad. Csak azért néztelek ennyire, mert olyan rég nem láttam hasonló ruhát rajtad.- hirtelen szomorúság ült ki az arcára.- Nem is tudod, milyen boldog vagyok, hogy így látlak.
- - Anya, ez nemcsak egy álom? Mi van, ha felébredek belőle? Mi van, ha megint minden úgy lesz, mint előtte?
- - Nem lesz!- szorította meg a lány kezét Edit.- Már semmi sem lesz úgy! Most már elég erős vagy, és minden rendben alakul majd. Hidd el nekem! Érzem! A te életed gyökeresen megváltozott.
- - Tudod... Folyamatosan úgy érzem, hogy ezzel megcsalom... - tördelte idegesen az ujjait a lány.- Vagyis cserbenhagyom Lacit. Pontosan emlékszem rá, mit tett velem az utolsó időszakban, de előtte... Annyira szerettem őt. Soha nem hittem, hogy tudok...
- - Mást is szeretni.- fejezte be a mondatot az asszony.- Sajnálatos, ami azzal a fiúval történt. De akkor már nem voltatok együtt. Remélem, megértetted végre, hogy nem a te hibád, ami történt. Nem vezekelhetsz ezért egy életen át. Légy boldog! Mert megérdemled, és jár neked!
- - Szerinted, mit lát bennem Attila? Semmit nem meséltem neki a múltamról. És azt hiszem, nem is akarok. Nem bírnám elviselni a szemében a szánalmat.
- - Ez a Fábrián Attila nem egy üresfejű fiú! A nőt látja benned. Azt a csodálatos, okos, jószívű és szép nőt látja benned, aki mindig is voltál.

Márti épp mondani akart valamit az anyjának, amikor csengettek. Attila egy hatalmas csokor virággal lépett be az ajtón. Mindkét nőnek tátva maradt a szája tőle.

- - Jó estét!- nyújtotta át mosolyogva Editnek a vegyes virágokból összeállított csokrot.
- - Attila, drágám!- nevetett az asszony.- Te aztán tudod, hogy kell bánni a nőekkel.
- - Szia!- lépett félszeg mosollyal az arcán Márti a férfi elé.

A férfi megtorpant. Egyik kezével ösztönösen a szívéhez kapott. Képzeli, vagy tényleg Márti áll előtte? Napról-napra szebbnek látja a lányt. Ez hol nyugtalanítja, hol pedig forrósággal önti el.

- - Én barom!- kapott a homlokához Attila, és sietve letört a friss csokorból egy rózsát, majd visszalépett Mártihoz.- Remélem, anyád nem haragszik meg érte.
- - Biztosan nem.- kuncogott a lány.- Ugyanis allergiás a virágokra.
- - Hát ez...- hidegzuhanyként érte a férfit. Kedves akart lenni az asszonyhoz. Erre pedig...
- - Vicceltem!- tört ki hangos nevetésben Márti.- Imádja a virágokat.
- - Ez nem volt szép!- könnyebbült meg Attila. Egy pillanatra megbűvölten nézte a lány arcát. Egyszerűen gyönyörű, amikor nevet.

~

A vacsora kellemes hangulatban telt. Márti a vállalkozásáról faggatta a férfit, aki beleéléssel beszélt róla, és a további terveiről. A lány ismét megállapította, hogy a férfinak valóban hatalma van felette. Ő ugyanis issza a szavait. Minden érdekli, ami róla szól. Tetszett neki a tapasztaltsága. Nem véletlen a tízévesi korkülönbség köztük. Mennyire meglepődött ezen, amikor megtudta. Amikor először látta, úgy vélte, hogy öt év van köztük. Attila meghazudtolta a korát. Ez a férfi sok mindent elért már az életben. Tudja, hogyan kell megküzdeni valamiért. Bár ezt ő is tudja. Gondolkozott el egy pillanatra. Tudja, ha nem is ebben az értelemben.

- - Sétálunk egyet?- zökkentette ki a merengésből Attila.
- - Remek ötlet!- mosolygott Márti. Nem szokott hozzá, hogy ennyit egyen. De most minden falat jól esett.

Séta közben véletlenül összeért a kézfejük. Márti igyekezett ügyet sem vetni erre. Nem várta el, hogy kéz a kézben egymást ölelgetve sétáljanak a város központjában. Persze boldog lett volna tőle. Milyen jó lenne újra tartozni valakihez. Attilához... Úgy igazán. Szatmárnémeti kis város. Itt nagyjából mindenki ismer mindenkit, és az sem lenne meglepő, ha valaki a múltjából szembe jönne velük. De most ez sem érdekelt. Attila mellett biztonságban érezte magát.

Azonban ez az apró érintés sokkal nagyobb fejtörést okozott a férfinak, mint szeretne volna. Folyamatosan harcol önmagával. Ő, Fábian Attila, meg akarja fogni a lány kezét. Tudatni akarja a világgal, hogy kell neki és hozzátartozik. De úgy, mint az a férfi, aki elveszítette az öccsét, akinek a létezéséről hosszú éveken át nem tudott semmit, nem akarja megérinteni azt a nőt, aki miatt meghalt az öccse.

De Márta... Ő, ha nem ő lenne! Istenem, ha nem ő lenne, akkor biztosan tudnám, hogy megtaláltam azt a nőt, aki kell nekem. Évődött magában. Mert kell! És még így is kell!

- - Van egy ötletem!- fogta meg a lány kezét hirtelen. Annyit gondolkozik, hogy már el is felejtette, mi volt a célja ezzel a vacsora meghívással. A napokban tervelte ki az egészét. Akkor még úgy tűnt, könnyű dolga lesz. De most valahogy soha nem akar eljönni a megfelelő pillanat.- Gyere velem!

A férfi szállodája felé tartottak. Márta kicsit zavarba jött. Azóta az este óta, amikor felment a férfihoz, és majdnem elveszítette a fejét, egyszer sem járt nála. Évek óta nem volt együtt senkivel, és bár a teste hevesen vágyott már rá, a lelke még mindig nem állt készen. Mi van, ha Attila ezért viszi fel a lakosztályába? Idegességében és zavarában össze-vissza beszél majd mindent. El fogja rontani az egészét!

Amikor a szálloda felvonójához értek, már úgy érezte, hogy hatalmas gombóc van a torkában, és a szíve a fülében dobog. Próbált mély levegőt venni, de hirtelen úgy tűnt, hogy egyáltalán nem jut levegőhöz.

- - Félpsz a lifttől?- nézett rá eltűnődve a férfi.

Márta válasz helyett egy gyenge mosolyt erőltetett az arcára. Nem! Tőled félek, és magamtól! Legfőképpen magamtól! Mert megrémít mindaz, amit irántad érzek. Márta biztos volt benne, ha mindezt hangosan is kimondaná, Attila kinevetné.

- - Helyezd magad kényelembe!- mosolygott a férfi, amikor előre engedte a lányt a lakosztályban.

A lány körül nézett. Minden a helyén. Sehol egyetlen ledobott ruhanemű, vagy zokni. A dohányzóasztalon levő iratok is gondosan egymásra téve pihentek. Eszébe jutott, hogy valahol azt olvasta, hogy azoktól a férfiktől kell óvakodni a leginkább, akik mániákusan szeretik maguk körül a rendet. Ezen most elmosolyodott. Attilától menekülni? Képtelenség!

Ledobta a magas sarkú szandálját, és letelepedett a dohányzóasztal mellé. Az iratok mind német nyelven szóltak. Egy szót sem értett belőlük.

- - Látom, feltaláltad magad!- tért vissza Attila egy üveg vörösborral és két pohárral a kezében.
- - Ne félj! Nem lesem el az üzleti titkaidat. Egy szót sem tudok németül.
- - Pedig segíthetnél is benne.- telepedett le a földre a férfi. Pontosan a lány és a dohányzóasztal közé. Bármi történjen is, ennél lejjebb már nem eshet.
- - Mondom, hogy nem tudok németül.

- - Emlékszel, a vacsora alatt elmeséltem neked, hogy mivel foglalkozom.
- - Igen.- bólintott Márta. Elvette az egyik poharat a férfitől, és várta, hogy az folytassa a mondanóját, mert még most sem értette, hol jön ő a képbe.
- - Elég nehéz volt, de sikerült egy itthoni leányvállalatot létrehozni. Mostantól ez a vállalat fogja exportálni az állatokat a húsüzemnek.
- - Még mindig nem értelek.- nézett rá csodálkozva a lány.
- - Jó!- mosolyodott el Attila. Hozzákocintotta a poharát a lányéhoz. Hatalmasat kortyolt belőle. Bár eddig alig mondott valamit, máris kiszáradt a szája.- Mit szólsz a falusi élethez?
- - Én? Nem is tudom... Friss a levegő...
- - Szeretnél ott élni?
- - Falun? Nem! Kizárt dolog....- vágta rá gyorsan Márta, de aztán elgondolkozott. Ugyan mi tartaná itt? Mi köti ehhez az átkozott városhoz a múltján kívül?- Azt hiszem, mégis. De miért kérdezed?
- - Vettem egy birtokot. Egy hatalmas birtokot. Egy nagy házzal, és rengeteg melléképülettel. Istállókkal, legelőkkal...- Attila várta a hatást, de elsőre nem azt kapta, amire számított.
- - Ott lesznek azok az állatok, amelyek a vágóhidra kerülnek?
- - Márta! Ezek tenyészállatok!- nevetett fel a férfi.- A húrukért tenyésztjük őket. Te is eszel húst.
- - De azokat nem látom előtte élve.

Mint egy makacs kislány! Nézett rá Attila. Ő pedig azt hitte, hogy a lánynak tátva marad majd a szája, ha megtudja, mekkora birtokot vett. Elképzelhető, hogy Mártit nem érdekli a pénz? Mindegy. Ezen ráér később is gondolkozni.

- - Nézz meg engem, Márta!- húzta óvatosan maga mellé a földre a lányt.- Mit láatsz?
- - Téged.- nézett bele Márta a férfi kék szemeibe. Csak őt látta. Már jó ideje csak őt látta mindenhol.
- - Le akarok telepedni. Nem akarok tovább Németországban élni. Hatalmas dolog számomra, hogy sikerült megvennem ezt a birtokot. Abban a faluban töltöttem a gyerekkoromat.
- - Ne haragudj, hogy ennyire elapróztam a dolgot. Örülök neki, hogy itt akarsz maradni.- a lány arca ismét mosolyra derült. Ha Attila marad, akkor talán ők ketten... Milyen jó lenne, ha reménykedhetne ebben.

- - Nem itt, hanem ott.- húzta végig az ujjait Attila a lány ajkain. Folytatni akarta, de már nem bírta tovább. A lány piros ajkai vágyakozva hívogatták. Nem tudott betelni velük. Minden megváltozik, amikor a karjaiban tartja. A vékony ruha pántja lassan lecsúszott a lány vállán, és a férfi szinte könyörgött, hogy csússzon még tovább. Mártinak közben kipirult az arca.
- - Hogy jövök én a képbe?- kérdezte elfúló hangon a férfitől.
- - Nem egyedül akarok ott lenni.- húzta ismét magához a lányt. Tovább akarta csókolni, mert úgy tűnt, semmi sem csillapíthatja a vágyát.- Veled.- nyögte rekedten a lány fülébe.
- - Attila!- Márti úgy érezte, hogy mintha áram rázta volna meg. Mit mondott neki? Vele?
- - Fogalmam sincs, hogyan kell ezt.- ismerte el Attila bosszúsan, miközben elővette a zsebéből az apró ékszerdobozt. Egész este ott lapult. Egész este várta a megfelelő pillanatot. Sokszor maga elé képzelte Márti boldog tekintetét, amikor igent mond neki.- Én azt szeretném, ha hozzám jönnél feleségül.- saját maga is meglepődött a hangján. Soha nem mondott ilyet egy nőnek sem. Nem is volt szándéka még megnősülni. Amíg meg nem ismerte Mártit. És őt sem azért akarja elvenni, mert vele akarná leélni az életét. A terv része...
- - Mit mondasz?- Márti megdöbbenve nézte a férfit. Megbolondult? Három hónapja ismerik egymást! Mi ütött belé? Vagy ez csak egy rossz tréfa?
- - Azt, hogy feleségül akarlak venni.- fogta meg a lány kezét Attila, de az sietve kirántotta.
- - Örültség!- pattant fel Márti.
- - Miért olyan furcsa ez?- termett mellette Attila.
- - Mert ilyen nincs!
- - Milyen?
- - Te nem akarhatsz engem feleségül venni!- Márti érezte, hogy mindjárt elájul. Kislány kora óta vágyott már rá, hogy ez megtörténjen. Hányszor elképzelte, hogy milyen lesz majd. De ki ő, hogy igent mondjon Attilának? Mit tudna ő adni neki? Sem vagyona, sem becsülete nincs már. Egyedül a szívét adhatná neki. De az nem elég egy házassághoz.
- - Én téged akarlak, te pedig engem! Ez ilyen egyszerű!- szorította magához a férfi.
- - Nem! Nem egyszerű! Nem az!- Márti már úgy kínlódott, mint egy csapdába szorult állat.
- - Akkor bebizonyítom!- a férfi mohón és követelőzve csókolta meg, és lassan

- megkapta, amit követelt. Márti elveszett ember volt a karjaiban. Alább hagyott a kétségbeesése. És az, hogy érezte, a férfi is ugyanúgy kívánja őt, elvette a józan ítélőképességét.- Mondj igent!- nyögte közben a férfi.
- - Nem!- tolt el Márti magától. Igaz, nem egyből. Sietve felkapta a szandálját, és zokogva rohant ki a szállodából.

Attila értetlenül bámult utána. Márti visszautasította? Miért? Mert jólétet és szenvedélyt ígért neki? Mit várt? Hogy szerelmet vall? Ő? A szerelmet, mint létező érzést nem ismeri. És nem is Márti mellett akarja megismerni. Nem hisz a szerelemben. Soha nem is hitt. Mire jó? Főleges ígéreteket tenni, aztán sorra megszegni őket... Nem tudná a lány szemébe mondani, hogy szereti, még akkor sem, ha a terve megvalósulása lenne a tét. Ekkorát ő nem tud hazudni.

- - Az istenit!- szitkozódott hangosan. Azért akarja elvenni, mert nem bírná elengedni. Biztos volt benne, hogy előbb vagy utóbb eléri, hogy Márti szint valljon, és akkor tönkretelheti. Egy életre megtanulja majd a leckét, és soha többé nem játszik majd mások érzéseivel. De végtelenül dühítette, hogy Márti visszautasította. Nem szokott ehhez hozzá.

~

Márti az egész utat végig zokogta. Próbálta felidézni, mi történt az előbb. Visszautasította azt a férfit, akit szeret. Akit olyan erősen és tisztán szeret. Aki... a semmiből jelent meg az életében és mindent megváltoztatott. Mégsem mehet hozzá. Nem... Attila azt vehetne el, akit csak akar. Ha megtudná, hogy mit tett vele az a sok mocskos, drogos... Kinek kellene ő ezek után?

Legnagyobb elkeseredésére az anyja nem volt otthon. Átment az egyik barátnőjéhez, akit aznap engedtek ki a kórházból. Egész éjjel mellette lesz. Állt az asztalon hagyott cetlin. Márti sietve kibújt a ruhájából, és beállt a zuhany alá. Nem mehet feleségül ahhoz az emberhez, akit szeret. Mert azok... Elég volt rájuk gondolnia, és máris érezte magán a piszkos kezüket. Mindent elvettek tőle. A méltóságát, a reményt arra, hogy valaki egyszer még másként érhet hozzá. Ha mindezt elmesélné, Attila megundorodna tőle. Elég józan gondolkodású ahhoz, hogy ne akarjon semmit egy drogostól... Még ha akarata ellenére is nyomták bele, de használta ezeket a szereket a tényen nem változtat. Drogos volt. Drogozott. Megjárta a pokol legsötétebb bugyrait. Egy jó ideig csak ezeknek a szerekeknek a segítségével sikerült felejtetni. Ha az anyja nincs mellette, ő már nem élne. De él. Ő él, míg Laci halott. Ő él, mert a sors azt akarta, hogy túlélje. De milyen élet az, amelyikben folyamatosan le kell mondania a boldogságról?

Alig öltözött át, csengettek. Az anyja biztos az autóban felejtette a kulcsát. De nem! Hatalmas szemekkel pislogott a váratlan vendégre.

- - Engedj be, kérlek!- állt Attila feldúltan az ajtóban.

- - Miért?
- - Mert meg kell értened pár dolgot!- válaszolta a férfi, és meg sem várva, hogy Márti behívja, belépett a házba.

Márti idegességében egyik lábáról a másikra állt. Ismét környékezte a sírás. Nem tudta, mit mondhatna még a férfinak. Attila lazított a nyakkendőjén, és szembefordult a lánnyal. Egy pillanatra elállt a lélegzete. Végignézett Mártin. Egy elnyúlt kopott póló volt rajta. Szemmel láthatólag nem várt látogatót. De az ócska ruhadarabban is vonzónak találta. Sőt! Ahogy kirajzolódott rajta a teste... Az ördög vigye el!

- - Nem akartam, hogy sírj.- mondta szelíden. Összeszorult a szíve, amikor meglátta a lány bedagadt szemeit.- Én csak azt akartam, hogy...
- - Nem mehetek hozzád.- vágott a szavába sietve Márti.
- - Miért nem?- nézett kíváncsian a lányra Attila. Tudni akarta, hogy mi az, ami egy pillanat alatt megváltoztatta a kettejük kapcsolatát. Eszébe sem jutott, hogy Márti nemet mondhat neki. Főleg miután felvázolta, hogy mennyire vagyonos ember. Ki tudna a mai világban ennek ellenállni?
- - Én nem vagyok hozzád való. Elégedj meg ennyivel. És most szeretném, ha elmennél.- Márti hangja nyugodtan de szomorúan csengett.
- - Én pedig azt szeretném, ha igent mondanál.- erősködött tovább a férfi.
- - Miért nem érted már meg?- fakadt ki Márti.- Nem megyek hozzád! Add már fel!
- - Mondj egy indokot! Egyet mondj, és esküszöm, soha többé nem hozom szóba!- a férfi tehetetlenségében egyre feljebb emelte a hangját.
- - Mert alig ismerjük egymást!- Mártinak újra könnyek szöktek a szemébe.- Csak három hónapja... És semmit sem tudsz rólam!
- - Mindent tudok, amit tudnom kell!- ragadta meg Attila a lány mindkét karját. A kijelentése sokkal inkább dühös volt, mint érzelgős.
- - Eressz el!- könyörgött Márti. Minden csak rosszabb, fájdalmasabb és kellemetlenebb lesz. Nem akarja elmondani az igazat magáról. Utána soha nem tudna a férfi szemébe nézni.
- - Márti!
- - Eressz!- zokogott tovább Márti. És amikor Attila elengedte, a lány összecsuklott a szőnyegen. Abban bízott, hogy talán a férfi már elég dühös ahhoz, hogy végre elmenjen. De nem így történt.
- - Azt hittem, ezzel boldoggá tehetlek.- állt mellette Attila tanácstalanul.- És most nézd meg! Hogy történhetett ez?

De a lány nem válaszolt. Tovább zokogott. Attila már semmi másra nem tudott gondolni, csak arra, hogy mindennek köze van Lacihoz. Azonban ha Márta nem beszél, nem tud róla megbizonyosodni. Ugyanakkor zavarta a hiúságát a visszautasítás. Különös, kellemetlen szorítást érzett a mellkasában. Vajon akkor is ennyit erőlködne, ha nem az öccse volt kedveséről lenne szó?

● - Ne! Márta, ne!- guggolt le a lányhoz, és maga felé fordította. Letörölte a könnyeket az arcáról.- Csak egy percre figyelj rám, és hallgass meg, kérlek! Nem tudom, hogy mi történhetett veled, amitől annyira félsz. Mellettem biztonságban leszel! Erre megesküszöm! Feleségül akarlak venni! Nem érdekel, hogy kevés ideje ismerjük egymást. Engem csak te érdekel! De ha most a szemembe nézel, és azt mondod, hogy nem szeretsz, esküszöm, kilépek azon az ajtón, és soha többé nem kerülök a szemed elé!

● - Én..- szípozott Márta. Most mit mondjon?- Én nem...

● - Mondd már!

● - Én nem tudom, azt mondani, hogy nem szeretlek.- nézett könnyes szemmel a férfira.- Sokkal többet jelentesz számomra, mint gondolnád. Szeretlek! Túlságosan is....

● - Végre!- könnyebbült meg Attila, és szájon csókolta a lányt. Megkönnyebbült? Most egy pillanatra elfelejtett mindent. Csak ők ketten voltak. És be kellett vallania magának, hogy megérintette Márta vallomása.- Akkor vedd fel ezt a gyűrűt, mert hamarosan Fábiánné leszel!- vette elő a zsebéből a gyűrűt, immár doboz nélkül, és a lány ujjára húzta.- Fábiánné Sümeghy Márta... Hát nem hangzik jól?

● - Attila...

● - Ne! Pszt! A feleségem leszel, mert amióta ismerlek, erre vágyom. Magam mellett akarlak tudni. Hozzám tartozol! Mit felelsz? Hozzám jössz?- az érdekes az volt, hogy bár a lánykérés a terv része volt, most a saját szavaiból a saját érzelmei szóltak.

Márta nyelt egy nagyot. Belenézett a kék szempárba, és elhitte, hogy neki is jár még egy esély az élettől. Különös játéka a sorsnak, hogy amikor már belefulladás a saját nyomorunkba, jön valaki, és egy csettintéssel elhitei velünk, hogy vannak még csodák. Hogy velünk is megtörténnek a csodák néha.

● - Igen! Feleségül megyek hozzád!- mosolyogta el magát végül.

● - Örülök, hogy így van!- nevetett Attila.- Ezzel az igennel a legboldogabb emberré tettél!- magához ölelte a lányt, és valóban boldog volt. Hogy miért? Mert úgy tűnik sikerül a tervét véghez vinnie? Mert Márta, az a titokzatos lány, akit pár hónapja megismert, folyton lekötötte a gondolatait? Mindegy miért. Örült. Márta az övé lesz. Legalábbis már csak ez járt a fejében, amikor megcsókolta. A karjába vette, és felvitte a szobájába. Nem is akart gondolkozni rajta, mi történik, ha itt marad éjszakára. Kívánta a lányt. Tudta, hogy örültség, mégis kívánta. Az agya pedig túl

- fáradt volt ahhoz, hogy parancsolni tudjon a testének.

Lábra állította Mártit az ágy előtt. Azonban abban a pillanatban, amikor elengedte, hogy levehesse róla a pólóját, a lány rémülten kapaszkodott bele.

- - Márti! Mi bajod?- nézte a lány falfehér arcát.
- - Csak megszédültem.- fogta a fejét Márti. Maga sem értette, mi történt. Forgott vele az egész szoba. Biztos a ma esti izgalmak merítették ki ennyire.
- - Ez nem játék!- józanodott ki a férfi.- Feküdj le!- Márti engedelmeskedett, majd reménykedve nézett rá.
- - Itt maradsz?
- - Semmi pénzért nem mozdulnék el mellőled!- mosolygott a férfi, és melléfeküdt. Mit vált ki ebből a lányból? Márti fél tőle? Az nem lehet! Lehetetlen, hiszen Lacival hosszú ideig együtt voltak. Pontosan tudja, milyen az, amikor egy férfi ennyire kíván egy nőt. De ez most nem színészkedés. Ez sokkal komolyabb ennél. Még egy dolog, aminek a végére kell járnia.
- - Borzalmas vagyok!- szólalt meg kicsit később Márti. Kimondhatatlan békét érzett a lelkében. A férfi karjaiban feküdt. - Azt hiszem, egy életre emlékezetessé tettem a lánykérést. Még az unokáink is tudni fogják.
- - Én pedig azt hiszem, hogy ezek után rendesen kell viselkednem reggelig.- jegyezte meg Attila. Közben arra gondolt, amit Márti mondott. Unokák? Ebben a pillanatban azt kívánta, bár így lenne.

~

Az elkövetkező napok gyorsan teltek. Márti a hetedik mennyországban érezte magát. Férjhez megy. Hozzámegy ahhoz a férfihoz, akit szeret. Már az sem zavarta, hogy Attila sürgeti az esküvőt. Kicsit furcsállta, de megelégedett a férfi magyarázatával. Később nagyon elfoglalt lesz, hogy be tudja indítani a saját vállalkozását. Most van elég szabadideje, hogy mindenre oda tudjon figyelni. Ennyi Mártinak elég volt.

Még egy hét volt az esküvőig. Egy hónapja sincs, hogy Attila megkérte a lány kezét, és úgy tűnik már minden a helyére került. A gyorsított előkészületekkel minden rendben ment. De Attila újabban sokkal visszafogottabban viselkedett.

- - Még most sem értem.- kezdte Dani egyik délután.- Hogy veheted el?
- - Már elmondtam az indokaimat, nem? - kérdezett vissza nyersen a férfi.
- - Bántani akarod, rendben! Bolondítsd magadba, majd dobd el, mint egy rongyot.

- De, hogy elvedd? Ez örütség!
- - Ha már azt elvállaltad, hogy a tanúm leszel, akkor a válásomban is biztos segíteni fogsz majd.
- - Biztos, hogy csak ezért csinálod?- nézett Attilára a barátja.- Nem lehet, hogy azért teszed, mert már akkor bolondultál érte, amikor még nem tudtad, hogy ő és Laci...
- - Ostobaság!- legyintett Attila.- Gyönyörű, ez tény. És van benne valami... De ettől még keservesen meg fog fizetni azért, amit tett. - határozottan beszélt, de a hangja mégis hamiskásan csengett.

Attila az esküvő tervezésekor nem számolt azzal a ténnyel, hogy valóban egy fedél alatt fog lakni Mártival. A terv még nem volt teljes. Magába bolondítja, elveszi, kiköltöznek vidékre, és aztán? Mit csinálnak majd a mindennapokban? Hogyan fogja tudni elviselni a lányt? Márti azt hiszi, hogy szereti. Még Dani sem hiszi el, hogy közömbös iránta. És talán még saját maga sem...

Mindezt leszámítva az anyja is majdnem rosszul lett, amikor telefonon közölte vele, hogy megnősül. Az asszony nem értette, minek ez a nagy sietség, és miért kell azonnal egybekelni. Első gondolata az volt, hogy a fia teherbe ejtett egy lányt, majd kötelességtudatból, vagy, mert a tisztesség megköveteli, elveszi. Attila nagyot nevetett rajta. Biztos volt benne, hogy soha egyetlen ujjal sem fog Mártihoz érni, nemhogy teherbe ejtse. És a tisztesség? Ez volt az a szó, ami most nem szerepelt a szótárában. Túlságosan is elvakította a düh és a testvére elvesztésének a fájdalma. Egyéb érzelmek szóba sem jöhetett.

Azonban könnyen tudott ilyen elveket vallani, amikor Márti nem volt mellette. De a közelében, valahogy mindig azt kívánta, hogy bár ne ő tette volna tönkre az öccsét. Volt olyan pillanat, amikor tisztán érezte, hogy ha nem hajtaná a dühe, akkor igenis tudná szeretni ezt a lányt.

~

- - Megyek!- állt fel nevetve Márti az asztaltól.
- - Ne siess!- fogta meg a kezét Attila, és az ölébe húzta.- Hova futsz?- csókolta szájon a lányt.
- - Készülnöd kell! Ez az utolsó estéd szabad férfiként.
- - Én már rég nem vagyok szabad!- ölelte magához még szorosabban Mártit.
- - Biztos reggelig meztelen táncosnők között fogsz tivornyázni.- komolyodott el Márti.

- - Már féltékeny vagy?- nevetett a férfi.- Nem lesznek táncosnők. Csak iszogatunk egy kicsit. Ígérem neked, hogy holnap friss leszek és üde!
- - Remélem is!
- - Gyere ide!- húzta magához ismét a lányt. Mindig magával ragadja, amikor meglátja a kipirult arcát. Márti arca kristálytisztán elárulja, hogy milyen érzéseket vált ki belőle az érintése. Megcsókolta. Majd egy sóhaj kíséretében elengedte.- Menj! Ha maradsz, hamarosan én sem megyek sehova!
- - Akkor holnap!- mosolygott Márti, amikor a férfi az ajtóhoz kísérte.
- - Igen, holnap.
- - Már alig várom!- lelkendezett Márti. Búcsú gyanánt megcsókolta a férfit.- Már most nehezen tudlak elengedni!
- - Esküszöm, hogy soha nem is fogsz tudni elengedni.

Attila bezárta a lány után az ajtót. Megint ez az átkozott kettős érzés kerítette hatalmába. Ennyi ellentmondás! Haragszik Mártira. Tiszta szívéből gyűlölni akarja. Mégis valósággal szomjazik a közelségéért, a mosolyáért, az illatáért. Elbűvölte. Így csavarhatta Lacit is az ujjai közé. Az istenit! Szitkozódott hangosan.

- - Ha akarsz, sem fogsz tudni elengedni!- húzta el gúnyosan a száját. - Előre megígérhetem, hogy nem lesz unalmas a házas életünk, angyalom!

~

A legénybúcsú pont úgy alakult, ahogy Attila eltervezte. Még csak éjfél volt, és már jócskán felöntöttek a garatra. Dani ötlete volt, hogy a város legszínvonalasabb sztriptíz bárjába menjenek. Attila nem bánta. Mindig is szerette maga körül a szép nőket. És itt volt elég. Egyik kívánatosabb volt, mint a másik. A színpadon a rúdra csavarodva, vagy épp egymásba fonódva csábították magukhoz a kiéhezett férfitelket. Nem kellett nagy összeg ahhoz, hogy egy-két szám erejéig csak egy férfinak táncoljanak. De Daninak jócskán a pénztárcájába kellett nyúlnia ahhoz, hogy a legcsinosabb egész este Attilának táncoljon. Attila biztos volt benne, ha barátjára bízta a legénybúcsú szervezését, hasonló helyen kötnek ki, és arról is meg volt győződve, hogy nem egyedül megy ma haza. Élvezettel használta ki az utolsó szabad estjét.

Azt, hogy hogyan fog viselkedni nős emberként, még nem tudta. Vonzódik Mártihoz, ez kétségtelen. Azonban nem fogja hagyni, hogy a szenvedély vezérelje. Nem szabad elfelejtenie, hogy miért vágott bele ebbe az egészbe.

Egy újabb üveg whisky-t bontottak ki. Már több fiatal, lenge öltözékű nő is az asztaluknál ült. Attilának hol egy szőke, hol egy barna hajú ült az ölében. Egyelőre nem tulajdonított túl

nagy jelentőséget nekik. Csak élvezte a hely adta örömeit.

Egy pillanatra lefagyott a mosoly az arcáról, amikor koccintáskor rápillantott egyik régi barátjára.

- - Hogy tudsz te egy ezen a helyen is ilyen savanyú arcot vágni?- kérdezte tőle.- Talán nem tetszenek a lányok?
- - Azt hiszem, neked jobban bejönnek, mint nekünk bármelyikünknek.- húzta el a száját a férfi.
- - Misi!- nevette el magát Attila.- Engedd már el magad! Csak mondd meg, hogy melyik kell neked.
- - Felejtsd el! Veled nem lehet komolyan beszélni.- legyintett Misi.
- - Mi bajod?
- - Ember, holnap megnősülsz!
- - És?- nézett csodálkozva Attila.
- - Ott van Mártyi! Hogy tudod itt nyalni-falni ezeket a lányokat?
- - Mert olyan édesek, mint a méz!- nevetett tovább Attila.
- - Te soha nem változol!- állt fel Misi az asztaltól.
- - Ennek meg mi baja?- dugta elő Dani a fejét, két cicababa ölelő keblei mögül.
- - Kit érdekel!- nevetett az ünnepelet, majd tovább szórakozott. Őt ne oktassa ki senki. Pontosán tudja, mit tesz. És? Az esküvője után sem tervezi másképp kezelni a szükségleteit.

De az elfogyasztott alkoholmennyiség, és a túlfűtött hangulat ellenére is elgondolkoztatta Misi viselkedése. Valószínűleg így kellene viselkednie egy tisztességes férjjelöltnek. De Misinek fogalma sincs róla, hogy ki valójában Mártyi. Ahogyan azt sem tudja, hogy részéről ez a házasság nem szerelemből köttetik meg holnap. Ó, Mártyi! Ha tudná, mi vár rá! Majd megkapja. Lassanként mindenért megfizet majd.

~

Már besütött a nap a szobába, amikor Attila magához tért. A bal oldalán egy meztelen szőke nő aludt. Ez igen! Nézett végig rajta Attila. Milyen éjszakája volt! Magára kapta a nadrágját, és elővette a tárcáját.

- - Ébredj, cica!- simogatta meg az idegen nő arcát. Cica... ez a legjobb

- megszólítás. Fogalma sincs, hogy hívják, és nem is érdekli.
- - Mi az? Hány óra?- nyitotta ki a szemét a nő.
- - Ideje menned! Hívtam neked egy taxit.

Miután a nő elment, Attila még egyszer végig nézett a gyűrött lepedőn. Még jó, hogy csak töredékére emlékszik az éjjel történeteknek... Egy biztos, mozgalmas volt. Az órájára pillantott. Három óra múlva az anyakönyvvezető előtt fog állni. Ma megnősül.

- - Mondd, hogy nem gondoltad meg magad!- mondta szinte fulladozva Márta a telefonba.
- - Eszemben sincs!- nevetett Attila.- Alig várom, hogy elvegyelek feleségül.- ezúttal igazat mondott. Igaz más okból, mint Márta hitte.
- - Anyád megérkezett?
- - Egy óra múlva fog. Mindjárt kimegyek érte a pályaudvarra.
- - Nem sieti el...- húzta el a száját Márta.
- - Ne foglalkozz az anyámmal! Mondtam már, hogy elég nehéz természete van. Nem lesz vele baj.
- - Az anyád ki nem állhat engem.
- - De én imádlak!- mosolygott a férfi.- Mit csinálsz éppen?
- - Ülök egy hatalmas búra alatt. A hajam tele van csavarókkal. Olyan vagyok, mint egy marslakó. Hogy telt az estéd? Azt hittem, délig fel sem kelsz majd.
- - Mondtam, hogy fitt leszek! Különben nem volt nagy szám. Iszogattunk egy keveset.- felelte a férfi, majd megint a gyűrött ágyra pillantott. Ha Márta látná! Végül is, amikor a lánykérés estéjén nála maradt, megtörténhetett volna mindez. De Márta olyan állapotban volt, hogy meg sem próbálta még egyszer megkísérelni.
- - Ennyi? Lányok nem voltak?
- - Számomra te vagy az egyedüli lány.- hazudta Attila. Pont azt mondta, amit Márta hallani akart.- És pár óra múlva már a feleségem leszel.
- - Az leszek.- mosolygott Márta. Mielőtt letette volna a telefont, még hozzá tette.- Soha életemben nem voltam még ilyen boldog.
- - És nem is leszel.- mondta Attila, amikor már kinyomta a készüléket.

Attila az anyjával érkezett a házasságközvetítő terembe. Bemutatta a két örömanyt egymásnak. Majd a helyére lépett. Dani vigyorogva fogadta.

- - Hogy tudtál ilyen hamar kijózanodni?
- - Be sem rúgtam.- vontta meg a vállát Attila.
- - Persze! Emlékszem...
- - Fejezd már be! Most nőszülök!- szólt rá a barátjára a férfi, majd elmosolyodott.

Dani még pár percig heccelte a barátját. De amint Márti belépett a terembe, Attila már nem figyelt rá. Egyszerre úgy érezte, soha nem látott még ilyen szépet. Márti könnyedén, kecsesen lépdelt felé, hófehér menyasszonyi ruhájában. A pánt nélküli ruhát, mintha egyenesen a lányra szabták volna. Egyszerű volt, néhány csipkebetéttel. De Attilának elakadt tőle a lélegzete. Az ő menyasszonya... Márti... Márti, aki Lacinak a ... Az ördög vigye el! Ma nem akar ezzel törődni! Nem is tud, hiszen le sem tudja venni a szemét Mártiról. Ma nem számít mindez. Most nem számít. Most erre az egy napra csak Márti számít.

- - Még meggondolhatod magad.- súgta a fülébe Márti, mielőtt tollat ragadott volna a kezébe.
- - Bolond lennék, ha megtenném.- mosolygott Attila magabiztosan.

A katedrálisban megtartott templomi esküvő után boldogan fogadták a jókívánságokat. Márti úgy érezte, álmodik. Ez élete legszebb napja. Igaz, néha jobban szeretné, ha Attila beszédesebb lenne. Ha jobban ki tudná mutatni az érzéseit. De egy ilyen anya mellett nőtt fel, mint Lídia. Pillantott újdonsült anyósára. Ez a nő megtörhetetlen. Lerí róla, hogy ki nem állhatja őt. Még szerencse, hogy az esküvő után visszautazik Németországba. Nem szívesen maradna sokáig a közelében.

- - Készen állsz?- karolta át Attila, és a mosolyától Márti elfelejtette a Lídia felőli aggályait.
- - Mire is?- mosolygott boldogan.
- - A közös életünkre, drágám!

Mártinak különös érzése volt egész este alatt. Ő végtelenül boldog. Mégis úgy érzi, hogy Attila valami miatt visszafogja magát. De tudja, nem ma este fogja ennek az okát kideríteni. Egy egész élet áll előttük. Miden rendben lesz. Jó helyen van. Egy ilyen férfi oldalán nem eshet bántódása. Bár pár hónapnyi ismeretség után bölintott rá erre a házasságra, mégsem érzi azt, hogy elsiette.

Az este úgy telt, ahogy a nagy könyvben meg van írva. Megnyitották a táncot. Egész este szinte el sem engedték egymást. Táncoltak, nevettek, koccintottak a vendégekkel, felvágták a tortát. Mint egy álmom. Gondolta hajnaltájt Márti. Pont ilyennek álmomta meg

kislánykorában az esküvőjét. És mindez akkor történik meg, amikor már majdnem lemondott a boldogságról.

Már világosodott, amikor a szállodához értek. Alig álltak a lábukon. Márti a liftben levette a cipőjét. Attila mosolyogva nézte. A lány ragaszkodott hozzá, hogy egész este a mennyasszonyi ruhájában legyen. Még így fáradtan is elbűvölő volt.

- - Fábiánné?- nézett a feleségére.- Hogy érzed magad?
- - Boldog vagyok.- nevetett Márti, és megcsókolta a férfit.

A szállodaszobába beérve, Márti meglepetten vette tudomásul, hogy a férfi holmija már eltűnt.

- - A ruháid?- nézett rá csodálkozva.
- - Még tegnap kivittem őket a birtokra. Arra gondoltam, hogy neked talán több csomagod lesz...
 - - És féltetted az autódat!- nevetett Márti. Eszébe jutott, milyen büszkén mesélte el Attila a fekete Audi történetét. Imádta az autóját, még Daninak sem adta oda soha, hogy vezesse.
 - - Aludnunk kellene pár órát.- Attila szándékosan jelentette be így. Aludni. Semmi mást, csak aludni. Nem akart még véletlenül sem kísértésbe esni. Mostantól kizárólag a tervére kell összpontosítania.
 - - Jó!- ásítózott Márti.- Akkor segíts levenni a ruhámat.- állt meg háttal a férfi előtt.

Attila óvatosan lehúzta a cipzárt. Elétárult a lány meztelen háta. Ujjaival gyengéden végigsimított rajta. Ez a házasság nehezebb lesz, mint gondolta. Egy fedél alatt élni Mártival úgy, hogy ne engedje magához közel. Nem tudja, meddig fogja tudni megállni. Már most a karjába kapná. És ha megtenné, többé nem tudna tiszta fejjel gondolkozni. Már az is elég, hogy most körbe lengi a lány parfümjének virágillata.

- - Aludjunk.- csókolta meg a lány hátát, majd hatalmas erőfeszítések árán elengedte.

~

Délután még átmentek Edithez. Amíg Attila levitte az autóba Márti bőröndjeit, neki volt ideje elbúcsúzni az anyjától. Könnyes búcsú volt, de végre ezek örömkönnnyek voltak mindkettejük arcán. Edit biztos volt benne, hogy Márti jó kezekbe került, és abban is, hogy jól tesz majd neki a vidéki levegő. Talán az íráshoz is kedvet kap majd, hiszen olyan tehetséges. Világ életében sikeres riporter akart lenni. Itt az ideje, hogy a lánya végre

magára találjon, és megvalósítsa az álmait.

Negyedórába sem telt, mire elérték a község határát. Egyetlen falu választotta el a várostól. Szatmárhegy... olvasta boldogan Márta a táblát. Tehát ez lesz az új otthona. Gyerekkorában néha kirándultak erre az anyjával, de nem sokra emlékezett belőle. Kíváncsian nézte a házakat, a rendezett udvarokat. Soha nem hitte, hogy egyszer vidékre költözik majd. Egy teljesen új és izgalmas világ ez. Lelkendezett magában.

- - Megérkeztünk.- mosolyodott el Attila, amikor leállította az autót a hatalmas ház előtt, mely az utolsó házak közé tartozott egy félreeső utcában. Távolabb már látszottak a mezőtáblák, és az erdő.
- - Itt fogunk lakni?- ugrott ki az autóból Márta.- Ez csodálatos hely!
- - Tetszik?
- - Nagyon!
- - Gyere!- kapta az ölébe a lányt.
- - Mit művelsz?- nevetett Márta.
- - Nem így szokás? - vitte be a házba a lányt.
- - Ez egy álom!- mondta boldogan Márta, és megcsókolta a férfit.- Nagyon boldogok leszünk itt!- nézett körül miután Attila letette.
- - Meghiszem azt!

Attila nézte, ahogy Márta bejárja a házat. Szegény... Gondolta magában. Fogalma sincs róla, hogy valójában a pokol kapuján lépett be. Boldogok lesznek? Egyikőjük sem lesz az. Ezt már előre tudta. Márta megkapja, amit érdemel. Őt már nem hatják meg a megjátszott könnyek. Belőle is ugyanolyan bolondot csinálna, mint Laciból. Ha hagyná! De nem hagyja! Ő az erősebb. Sikerült elhitetnie vele, hogy ő élete szerelme. Milyen könnyű volt... Pár megértő beszélgetés, egy kis türelem, néhány romantikus este, és már igent is mondott. Na, Fábriánné! Itt megtanulod, hogy nem lehet játszani az emberek érzelmeivel!

3. Fejezet

Márti alig várta, hogy belebújhasson a fehér csipkés hálóingjébe. Egy vagyont költött erre a kis selyemdarabra. De megérte! Mosolygott magában. Már nem bánta, hogy Attila annyira régimódi volt, hogy nem közeledett felé az esküvő előtt. Ez a nászéjszakájuk. Egy ilyen ember mellett biztonságban van. Ahogy ő csókol... Beleremeg minden egyes érintésébe. Ez az éjszaka felejthetetlen lesz.

- - Hát itt vagy?- nyitott be a szobába Attila. Elakadt a lélegzete, amikor meglátta Mártit.
- - Remélem, nem vagy nagyon fáradt.- nevette el magát Márti.
- - Ehhez biztos nem!- nyelt egy nagyot a férfi, és közelebb lépett hozzá.

Gyengéden megérintette a lány nyakát, a vállát. A vékony ruhadarab tökéletesen kiemelte a lány domborulatait. Végigsiklott a tekintete a testen. Ki az a férfi, aki ellen tudna állni egy ilyen látványnak? Magához húzta, és szájon csókolta. Saját maga is meglepődött rajta, hogy mit hoz ki belőle Márti. Itt van a karjaiban, és semmi mást nem akar, mint szenvedélyesen az ágyra teperni. És lassan már nem tud megállj-t parancsolni a fantáziájának.

Márti óvatos mozdulatokkal kigombolta a férfi ingjét. Már nem volt zavarban. Mintha régóta ismerné a férfi testét. Ujjait végighúzta a meztelen mellkasán. Már nem eshet semmi baja. Végre révbe ért. Ez a férfi boldoggá tudja őt tenni. Lassan kicsatolta a nadrágszíját is, közben a férfi csókolta. Szinte megállás nélkül csókolta. Majd türelmetlenül az ágyra fektette. Itt fog meghalni. Hasított bele Attilába. Ő akarja ezt a lányt. Nagyon is akarja. Nem elég erős a harag benne, ahhoz, hogy elnyomja ezt az őrült szenvedélyt.

- - Erre vártam már hosszú idő óta.- súgta elalélva Márti a férfi fülébe.
- - És még nagyon sokat kell rá várnod, kedvesem!- ocsúdott fel a mámorból Attila.
- Biztos így bűgött Laci fülébe is! Így ölelte, amíg rá nem unt. Szinte ellökte magától a lányt, amikor elengedte, és leszállt az ágyról.
- - Ez most mi?- nézett rá riadtan Márti.- Valami rosszat tettem?
- - Azt neked kell tudnod!- indult el az ajtó felé Attila.
- - Mi történt veled?- követte kétségbeesve Márti a férjét.
- - Ez az én szobám!- jelentette ki Attila nyersen.- A tied a másik! Menj vissza, és fekjüdj le!
- - Tessék? Külön szobában fogunk aludni?- Márti nem akarta elhinni, amit a férfi

- mondott. Hallotta a szavait, de nem értette. Úgy érezte magát, mint akit leforráztak.
- - Mi mindent külön szobában fogunk csinálni!
- - Nem értelek! Hiszen ez a nász...
- - Ó, igen a nászéjszakánk! És? Kötelező szeretkeznünk? Én nem akarok veled szeretkezni!- hazudta a férfi. Alig várta, hogy Márti végre magára hagyja. Ha sokáig ácsorog itt előtte, nem lesz elég ereje elküldeni.

Mártinak egy hang sem jött ki a torkán. Szó nélkül zárta be az ajtót. Nem értett semmit. Először azt remélte, hogy ez csak pillanatnyi elmezavar a férfinál. De nem. Attila félóra elteltével sem jött vissza. Tehát tényleg nem akar tőle semmit. Milyen házasság az, amelyben már az első éjszakán külön alszanak?

~

A felkelő nap első sugarai beszűrődtek a sötétítőn. Márti még mélyen aludt. Attila az ajtóból nézte. Két napja ez a nő a felesége. Olyan gyorsan történt minden. Meglepte, hogy alig négy hónap után igent mondott neki. Boldogan tervezgette a közös jövőjüket, míg ő folyamatosan a bosszúját szövögette. Móresre akarja tanítani. Meg akarja leckéztetni. De ahogy most végig néz rajta, már előre tudja, hogy milyen nehéz dolga lesz. Fogalma sincs, hogy fogja kibírni. A lehetetlenre vállalkozott. Nézi a kitakarózott testét, és attól fél, hogy sokkal hamarabb elfog gyengülni, mint szeretné. Szeretné... Már most vele szeretne lenni. Zsebre dugott kézzel indult lefelé a lépcsőn. Keménynek kell lennie. Könyörtelennek kell lennie, különben hamarosan ő is olyan elveszett ember lesz, mint az öccse volt.

Már dél is elmúlt. Attila legnagyobb meglepetésére Márti még nem jött le az emeletről. Türelmetlenül nyitott be hozzá. Láttá, hogy még mindig mozdulatlanul fekszik. Széthúzta az ablakon a sötétítőket, és hangosan tapsolni kezdett.

- - Mi történt?- hunyorgott Márti.
- - Tudod te, hány óra van?
- - Nem érdekel.- fordított hátat a férfinak a lány.
- - Édesem! Ideje elkezdni a közös életünket!- mondta Attila gúnyosan, és lehúzta róla a takarót, majd a szekrényhez lépett.- Feleséggként kötelezettségeid is vannak.
- - Csak azok vannak.- ült fel egykedvűen Márti az ágyon. Az ébredés pillanata egyből visszazökkentette a valóságba.
- - Ideje beletanulnod!- a férfi előhalászott néhány ruhát a szekrényből. Az ágyra akarta dobni, de Márti mellette termett, és kivette a kezéből őket.

- - Milyen kötelezettségek? Köteles vagyok elviselni a megaláztatást? - nézett szemrehányóan a férjira.
- - Öltözz fel!- mondta a férfi, és kiment a szobából.

Márti számára valóságos rémálom volt az első nap. Alig látta Attilát. Idegenek vették körül. Idegen volt minden. Tegnap ilyenkor még olyan boldog volt. Azt hitte, itt megtalálja mindazt, amire vágyik. Ehhez képest... Már rohanna vissza a városba. De nem adhatja fel ilyen könnyen! Annyit harcolt már a boldogságáért. Az nem lehet, hogy ez a kapcsolat is zsákutca.

De a kedve estére sem lett jobb. Attila későn ért haza. Akkor készült vacsorázni, amikor ő már a szobájába indult. A szobájába. Mert neki külön szobája van. Mert ő nem alhat vele egy ágyban. Egyre dühösebb lett, ahogy próbált válaszokat keresni erre a rengeteg miattre. Hiába húzta a fejére a takarót, hiába forgolódott, nem tudott elaludni.

Gyűrötten szállt le az ágyáról, és a fürdőszoba felé indult. Megtorpant az ajtóban. Meg sem fordult a fejében, hogy Attila bent lehet. De bent volt. Neki háttal állva félmeztelenül állt a tükör előtt. Borotválkozott. Márti zavarában nyelt egy nagyot. Halkan vissza akart osonni a szobájába, de a férfi észrevette.

- - Mit keresel itt?- kérdezte tőle nyersen.
- - Csak gondoltam...- próbált magyarázkodni Márti, de hamar meggondolta magát. Miért kellene neki bármiért is magyarázkodnia?- Nem tudtam, hogy itt vagy!
- - Ezért szokás kopogni! A városi iskolákban nem tartottak illemórát?- kérdezte gúnyosan Attila.
- - És a németországi iskolákban? Ott sem ismeretes az erkölcsstan fogalma?- vágott vissza Márti.

Meg sem várva a férfi válaszát visszasietett a szobájába. Attila pedig követte. Látszott az arcán, hogy ebből komoly szóváltás lesz.

- - Mi az? Nem tetszik a házas élet?
- - Ez nem házas élet!- felelte Márti. Elhatározta, bárhogyan alakuljon is, ő nem hagyja magát.
- - Miért?
- - Az emberek azért házasodnak össze, mert szeretik egymást.
- - Igen?- vonta fel a szemöldökét a férfi.- Más indokuk nem lehet?
- - Én nem ismerek más indokot. Te igen? -nézett a férjira Márti.- Te igen!- eszmélt rá hirtelen.- Hiszen nem az előbbi miatt vettél el feleségül.
- - Te tényleg szerelemről beszélsz?- nevette el gúnyosan magát Attila.- Mégis mit

- szeressek rajtad?
- - Tehát beismered? Elismered, hogy nem szeretsz?- mintha kihúzták volna a talajt a lány alól. Úgy érezte, itt ebben a helyben belehal ebbe az egészbe..
- - Ne fárasszuk egymást ilyen gyerekes ostobaságokkal!- legyintett a férfi.
- - Nem értem. Ha nem szeretsz, akkor miért vettél el? Miért kellett ez az egész?- követelte a válaszokat Márta.
- - Igazad van! Nem szeretlek!- ragadta meg a lány mindkét karját Attila.- És nem is foglak szeretni soha!
- - Engedj el, ez fáj!- szisszent fel Márta. De a férfi szavai sokkal jobban fájtak.
- - Ezt akartad? A választ? Hamarosan megkapod!- kiabálta a férfi, közben a földre dobta a lányt, és hangosan becsapta maga után az ajtót.

Idegesen járkált a szobájában. Nem fog működni! Nem fogja ezt ép ésszel kibírni. Márta az idegeire fog menni a folyamatos faggatózásával. És ő lassan már nem fog tudni mit hazudni.

~

Márta az elkövetkező hetekben teljesen maga alatt volt. Alig akart kimozdulni a szobájából. Lelkileg visszazuhant abba az állapotba, amilyenben volt a megismerkedésük előtt. A Lacival történt tragédia miatt hibásnak érezte magát. Mai napig okolta magát. De érezte, biztosan érezte, hogy az Attilával való kapcsolatát nem ő rontotta el.

Szinte egész nap az ágyán feküdt. Az első napokban Attila megállt egy párszor az ágyánál, hogy szóra bírja, de nem ment vele semmire. Márta nem akart beszélni vele. Nem akart már kérdezni sem semmit. Lassan elfogadta, és megértette a tényt, hogy ő soha életében nem lesz boldog. Nem lehet. Nem képes rá. Őt nem lehet szeretni. A férfi, akibe fuldokló módjára belekapaszkodott, akibe beleszeretett, nem szereti. Soha nem is fogja. Ezt el is mondta. Továbbra is rejtély maradt, hogy miért vette feleségül.

Attila viszont megelégette a lány viselkedését. Ilyen hamar nem adhatja fel! Ki kell találnia valamit, amivel felrázhatja. Hamarosan el is tervezett mindent. Kopogás nélkül benyitott a szobájába. Márta az ágyán ült összekucorodva, egy könyvvel a kezében.

- - Gyere le! Mutatni akarok valamit!
- - Nem érdekel!
- - Mit olvasol?- vette ki Márta kezéből a könyvet.- Szerelem és halál órája? Hm... - gondolkozott el a férfi. Nagyon találó cím. Még az ő kapcsolatukra is illene, ha nem

- ismerné a híres Remarque regényt.- Amit én mutatok, jobban fog tetszeni neked!
- - Mondtam már, hogy nem érdekel!- jelentette ki Márta határozottan.
- - Nem szívességet kértem!- húzta el a száját Attila.- Öltözz fel! Várlak az istállónál!- mondta majd kiment.
- - Hogy is ne!- dobta idegesen a földre a könyvét a lány.- Nem szívességet kértél?- dühöngött tovább. Az ablakhoz lépve látta, hogy a férfi valóban az istálló felé tart. Mit akarhat mutatni? Ellős teheneket? Vagy meg kell tanulnia, hogyan kell megfajni őket?

A kíváncsisága azonban erősebb volt a makacosságánál. Elindult az istálló felé. Bár lelke legmélyén érezte, hogy ezt is meg fogja bántani. A birtokon töltött idő alatt minden szavára vagy tetteire csak gúnyos megjegyzés, vagy sértegetés volt a válasz.

- - Itt vagyok!- szólalt meg a férfi háta mögött. Attila egy hatalmas fekete ló mellett állt.- Gyönyörű ez a ló!- ismerte el Márta.
- - Mondtam, hogy tetszeni fog!- jegyezte meg Attila elégedetten.- Ismerkedj meg vele! Ő Zeusz!
- - Zeusz?- nevette el magát Márta. Igazi görög isten, nem úgy, mint az a férfi, akit a férjének nevez.